X. évfolyam, 53. szám
1954 december 30.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Szilveszter éjjelén egy bútorüzlet kirakata előtt

– Végre egy üres asztal!

Dolgozik az angolszász diplomácia Párizsban

(Angol és amerikai vezető körök durva fenyegetődzéssel léptek fel a párizsi megállapodások jóváhagyása érdekében.)

Dulles: Well... bizalom kérdése az egész!...

Darvas Szilárd:

Szilveszteri búcsú

Mindig pontban, sosem késve,
menetrendi érkezésre
minden évben jő az év,
ifjú még és nem veszendő,
úgy hívják, hogy Ujesztendő,
meg kell hagyni, ritka név,
csillogó hó rajt a pólya,
a bölcsőjét körülálljuk:
Ujévet hozott a gólya.

Száll az ember dalba, táncba,
kisímul sok balga ránca,
zajtól zeng az utcahossz,
ünneplőkből várja hű sor,
sok borzalmas tarka műsor,
s el akkor se futsz, ha rossz,
száll a pezsgő, meg a bor ma,
szól a kuplé, jár a zsuplé,
ettől lehet esni orra.

Ily hecc várja, bámulandó,
ám rövidke, ám mulandó,
telnek-múlnak hónapok,
újdonsága tépve, rontva,
látva mindig és naponta,
azt se mondják: jónapot!
S ha Szilveszter újra járja,
mire újabb év lesz itt,
nincsen, aki csókkal várja.

Tán csak én, csak én idézem
sírba rokkant hű vitézem,
korán elhunyt évemet,
társak voltunk egykor én s ő,
jókívánság sosem késő,
hát utána révedek,
bárha van, vagy nincsen rá ok,
szeretettel visszanézve
boldog Ó-évet kívánok!

Külföldi Szemle

Az erkölcsösség határa

Nyugat-Németországban, Hessen tartományban a rendőrhatóságok elhatározták, hogy a néperkölcsök nemesítése érdekében betiltják a prostituciót. Mivel azonban nem akarnak átesni a liliom másik oldalára, a tervezett betiltás csak azokra a városokra vonatkozik, amelyeknek lakossága nem éri el a 20.000-et. Az ennél nagyobb városoknak az erkölcsi fertőhöz való jogát nem tagadják meg. A kisvárosokban a leánykereskedelmi vállalatok üzleti tevékenysége ugyan lecsökken, a nagyvárosokban azonban a nyilvánosházépítési programm annál nagyobb fellendülés előtt áll, tehát károsodásról nem lehet szó. Ami azért is lényeges, mert minden kapitalista állam támasza, talpköve a tiszta haszon.

Az ágyútöltelék visszavonul

Szenyor Luis Raluys spanyol artista 43 éves koráig abból élt, hogy ágyúból lőtték ki. A cirkuszban ő volt az élő lövedék, sőt néha nem is egymagában, hanem Juanita kisasszonnyal együtt bújt be az ágyúcsőbe, s amikor az ágyút elsütötték, mind a ketten kirepültek a levegőbe. Most mind a ketten elhatározták, hogy abbahagyják a mutatványt. Juanita férjhezmegy, Raluys pedig enged felesége és négy gyermeke kérésének: nem lesz többé ágyútöltelék. A felesége így panaszkodott:

— A gyerekek már unták, hogy a papájukat minden este ágyúból lövik ki.

Az egyhangúság valóban megölője az életnek. Unalmas lehetett a sok sérülés is. Raluys kétszer törte ki a nyakát, négyszer a lábát, háromszor a kulcscsontját, a bordatöréseit viszont már nem is számolta. Amellett a mutatvány egyre többet vesztett újszerűségéből. Nemcsak a japán élő torpedókra gondolunk, hanem azokra a fiatal német, angol, amerikai stb. munkanélküliekre, akiket ágyútölteléknek képeznek ki. S az ilyesmi nagyobb sérülési veszélyekkel járhat, mint a spanyol artista mutatványai.

KIS HÍREK

HOSSZÚ UTAZÁS UTÁN PIHENÉS. Joszida japán miniszterelnök, aki hosszabb utazást tett Amerikában, Angliában és Olaszországban, még idejében hazaért ahhoz, hogy lemondhasson és pihenőre térhessen.

TAKARÉKOSKODJUNK A BETŰKKEL! Mendes-France francia miniszterelnök rendeletet írt alá, amely szerint egész Franciaországban, ahol csak porosz veszélyről beszélnek, a „p" betű elhagyásával orosz veszélyről kell beszélni.

A HÁZASSÁGOK AZ ÉGBEN KÖTTETNEK. A londoni „Daily Sketch" egyik vallásos levélírónője a következőkben árulta el házassága titkát: „Amikor 36 éves koromban még mindig nem mentem férjhez, elhatároztam, hogy templomban imádkozom férjért. Imám meghallgatásra talált. Meghallotta ugyanis egy rokonszenves férfi és megkérte a kezemet."

A HOSSZÚ ÉLET TITKA. Amikor megkérdezték James L. Heyman 101 éves midlandi farmert, hogy minek köszönheti hosszú életét, így felelt: „Legfőképpen annak, hogy ötvennégy évvel ezelőtt nem derült ki: ki lőtte agyon Jack Dallast."

EMELKEDIK AZ ÉLETSZINVONAL NYUGAT-NÉMETORSZÁGBAN. Mint az amerikai megszálló csapatok Heidelbergben székelő főparancsnoksága megállapította, a megszálló alakulatok katonáinak és tisztjeinek nagyrésze elhízott.

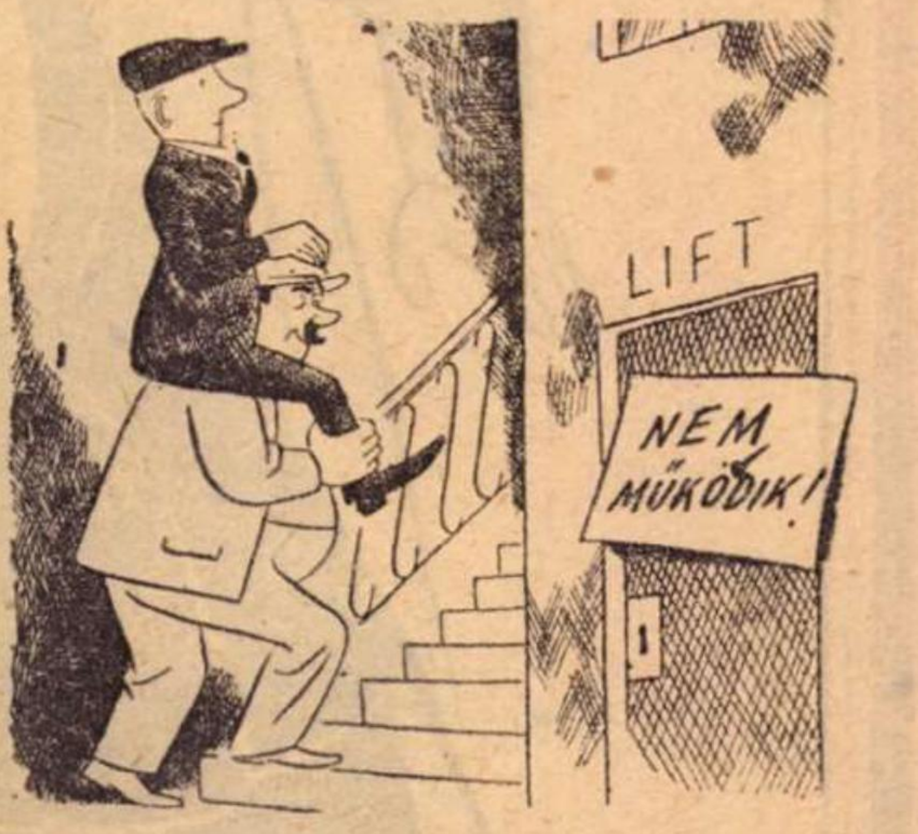
F. L.

KARÁCSONY UTÁN

— Pistike, most már igazán megehetnéd a levest...

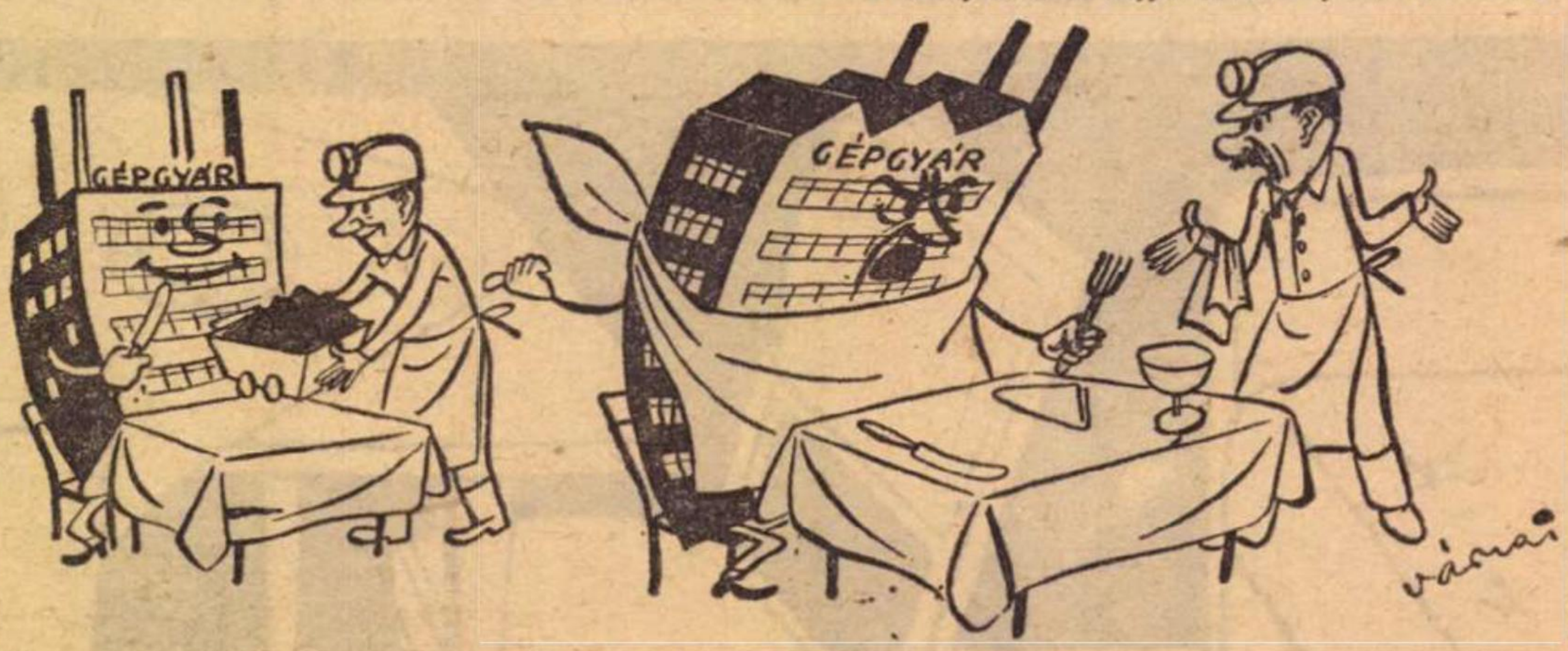
Előzékeny liftes

— Ezután ilyen esetben mindig szóljon nekem...

A sértődött „vendég"

A bányák nem egyformán teljesítik tervüket.

— Hol van a szén, amit megrendeltem?
— Még várni kell rá!
— De miért kap a másik?
— Ja kérem, azt egy pécsi pincér szolgálja ki!

Dobozy Imre:

Új élet

Újév napja a lelki megújhodás ideje mindeneknek ezen a földön. Aszondja ilyenkor az ember: hát tavaly nem egészen... de bezzeg majd az idén!

No, úgye?

Hétházán példának okáért csodálatos dolgok mennek végbe. Hanák Bertalanné, aki egész esztendőben pogányul átkozta szomszédját, Csicsóka Eleknét, mert annak a csibéi a lyukas kerítésen átjártak az ő veteményére, Szilveszter este leguberál két forintokat a szent Antalnak, s megesküszik, hogy káromló szó többé nem hagyja el az ő száját. (Nem is. Az idén csendben veri agyon a csibét.) Jóljáró Imre adóügyi férfiú magába száll, s megfogadja, hogy az idén csak annak küld cédulát, aki tényleg nem fizette ki az adóját. Kántor Sándor harangozó éppen most ígéri a plébánosnak, hogy ez az utolsó újév, mikor kedvére leszopja magát. (Ami lehet, mert öreg már szegény.) Még Nyágó Miskában is, akinek nincs ki a kereke, felbuzog az erős indulat, hogy ő az idén bölcs ember lészen. És így tovább.

Hétháza tehát nagy változásoknak néz elébe.

No, de mindez mi lett volna ahhoz a lelki tisztálkodáshoz képest, amit Odaseneki Sámuel vitt végbe az újesztendő hajnalán?

Mondott férfiú a Hétházán székelő Első Hézagpótló Vállalat feje és ihletője. E minőségében a két esztendő határmesgyéjén bezárkózott irodájába avval a föltett szándékkal, hogy ki se jő a hatszor nyolcméteres zugolyból, míg csak egy jobb, nemesebb, tisztább, igazabb Odaseneki Sámuel nem járulhat a világ színe elé.

— Esküszöm rá... — lehellte tulajdon arcképének, mely a falról évek óta szemrebbenés nélkül szemlélte a hézagpótlást.

Hanem hát hol kezdődjék a megújhodás?

Mert annak is megvan a sora. Sámuel papirost terített maga elé. És aztán felírta szépen mindama fogyatékosságokat, miket az újesztendő szele volna hivatva kiseperni az Első Hézagpótló Vállalat ügyködéséből, nemkülönben a tulajdon lelkivilágából.

Csakhogy hosszú lett a lista nagyon.

— Nem isten az ember — mormogta Sámuel — se nem varázsló...

Kihúzgálta tehát a felgyülemlett megújhodási pontokat, mindössze ötöt hagyva belőlük. Ezek pedig valának:

1. nem pótoltam a hézagokat,
2. öntelt vagyok,
3. őszintébb leszek nejemhez,
4. takarékoskodom a vállalat vagyonával,
5. Vancsurka hivatalsegédet előléptetem.

Már-már szembenézett volna az öt ponttal, mikor eszébe jutott, hogy álljon meg a menet, az ember nem forgácsolhatja ötfelé az erejét. Nem ám! Mi lesz ebből? Kapkodás. Vagyis semmi.

— Koncentrálok — suttogta maga elé.

Hja, de mire? Ez az. Hogy mire? Döntsön a sors.

Öt cédulát írt tehát, s beleszórta kalapjába, hogy majd kihúz egyet.

Mit tesz isten, kihúzta a hézagpótlást. El is dobta mindjárt. Nevetséges — dünnyögte — majd éppen az idén pótolom a hézagokat. Erre meg kihúzta a Vancsurkát. No, de a Vancsurka ügye bagatell, az nem elég ahhoz, hogy új életet kezdjen az ember... Kihúzta tehát a neje iránti őszinteséget. Hogyisne — rázta fejét — jobb, ha kímélem őt, gyenge idegzetű szegény, némely dolog csak izgatná... Végül kihúzta az önteltséget.

— Oh, — mosolyódott el, messzire hajítva a cédulát — hát én vagyok az egyetlen öntelt a világon?

Maradt a takarékosság. Sámuel kihalászta a cédulát,

— Világos! — csapott a homlokára. — Hát persze. Ez az.

Már maga a szó egészen felvillanyozta, mint az ostor hegye az ostorhegyest. Nyargalni kezdett alá s fel az irodában, mind ragyogóbb ötleteket csiholva ki elméjéből. Miért is nem kezdte mindjárt ezzel? Hiszen csak körül kell néznie...

— Galóczáné! — kiáltott ki titkárnőjének. — Jöjjön be!

Galóczáné bejött s mosolygott, mint máskor.

— Felháborító! — dörögte Sámuel. — Vétek a nép ellen!

Erre aztán megszeppent a derék asszonyság.

— Micsoda, kérem szépen? — rebegte izgatottan.

Odaseneki körbemutatott:

— Most látom csak, mit műveltek velem! Pojácát csináltak belőlem, pipiskedő generáldirektort... Minek ez a szőnyeg itt? Minek a kristályváza? Költekeztek, szórták a pénzt, ezekre a haszontalanságokra!

Galóczáné mondhatta volna, hogy de hiszen ezeket a haszontalanságokat Odaseneki vásároltatta. De nem mondta. Ehelyett riadtan bólogatott:

— Igenis, kérem szépen...

— Mit igenis? Vége a herdálásnak. Ne is lássam ezt a holmit! Való ez egy szerény vállalati igazgató szobájába? No, úgye, Csak puhaságra csábítja az embert... Hívjon be két embert, És ki innen az üveges szekrényt! Ki a szőnyeget! Ki a foteleket!

Galóczáné, akinek egyébként nem volt kifogása a takarékosság ellen, csak attól tartott, hogy főnöke egyenest az utcára hordatja a drága holmit.

— Hová? A szomszédos kisszobába.

Hja, az más.

Negyedóra mulva Sámuel borongva látta, hogy lakályos irodája micsoda kongó hodállyá változott. Egy asztal, egy szék... jóságos ég!

— Galóczáné — szólt ki megrendülve — úgy érzem, nincs jogom, hogy elfoglaljak egy ekkora szobát. A mai lakásviszonyok, hiszen tudja... No, úgye, Költöztesse be ide Rogyákot, Tótot, Horvátot. Én pedig megyek.

— De hová? — fehéredett el Galóczáné.

— A kisszobába. Elég az nekem.

Galóczáné mondott volna valamit, Odaseneki azonban egy pillantással kiküldte. Az ő lelkében már megállíthatatlanul viharzott az erkölcsi megtisztulás lavinája. No már így van ez, evés közben jő meg az étvágy.

— Tudja mit, kedvesem? — szólt újabb negyedóra mulva, miközben Galóczáné elhízott alakjára s kiütköző bajuszkájára függesztette figyelmes tekintetét. — Pazarló fráter vagyok én, bevallom... Egy ilyen kitűnő munkaerőt, egy ilyen komoly idősebb özvegyet lefoglalok holmi fincli-fancli titkársági ügyekre. Szégyellem magam!

Galóczáné megsejdítette, hogy az idősebb özvegy ő.

— Kérem szépen... — kezdte. Odaseneki azonban nem hagyta szólani.

— Magának önálló munkakör kell! — mondá fennszóval. — Ott igen, ott használ a köznek!

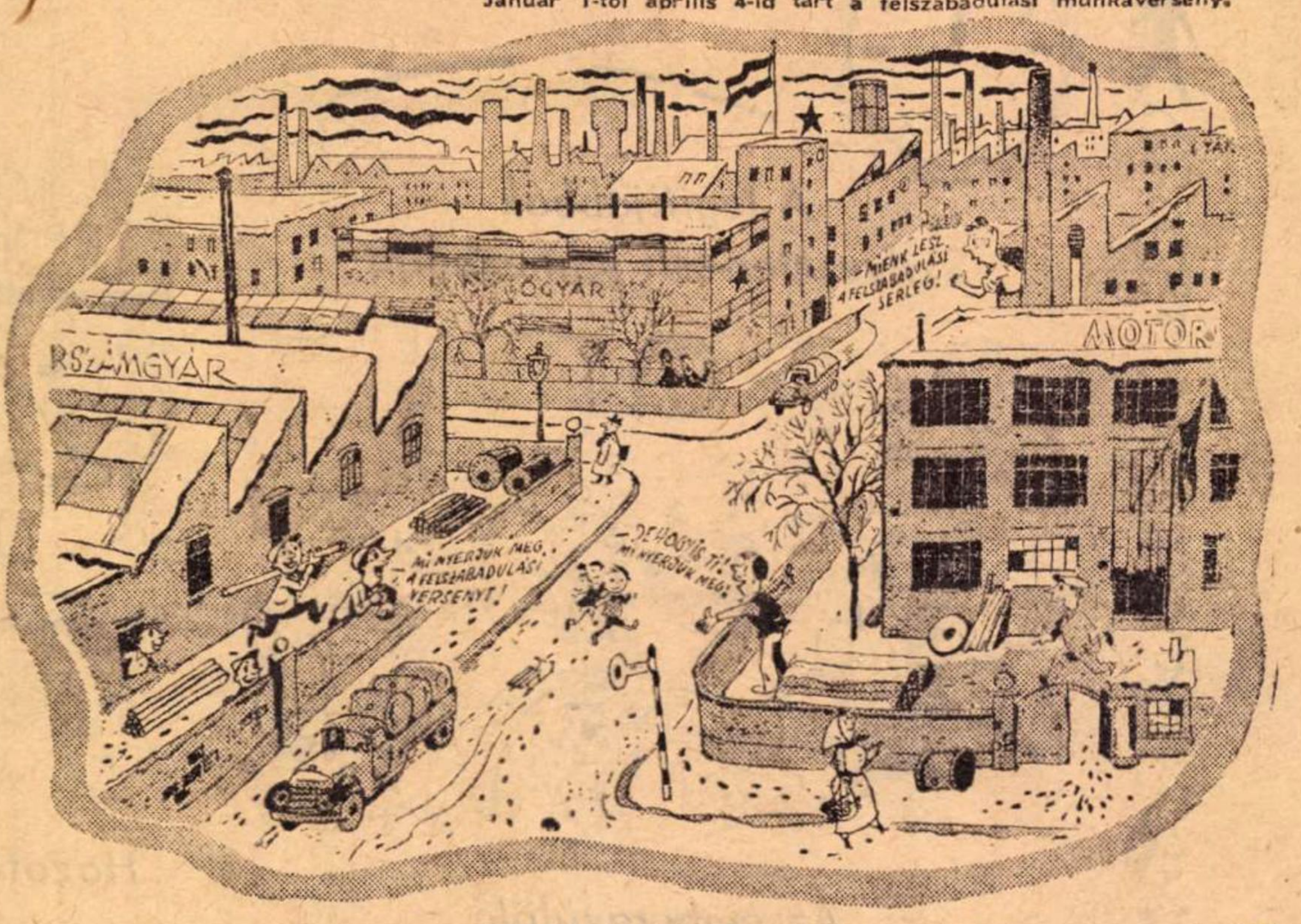
Lehajtotta fejét, bánatosan sóhajtott:

— Nekem pedig? Eh, nekem... be kell érnem valami kisebb fizetésű kezdővel. Mondjuk, Gangos Julival... Tizenhét esztendős szegényke, mindent össze fog keverni. Dehát majd küszködök vele. Mit tegyek?

Galóczáné kiszédelgett. Odaseneki pedig bevonult a kisszobába, befészkelődött az egyik haszontalan fotelbe, tenyerére támasztotta gondterhelt fejét: s hozzáfogott, hogy jelentést írjon a felsőbbségnek, micsoda reformokat csinált ő, új élete hajnalán.

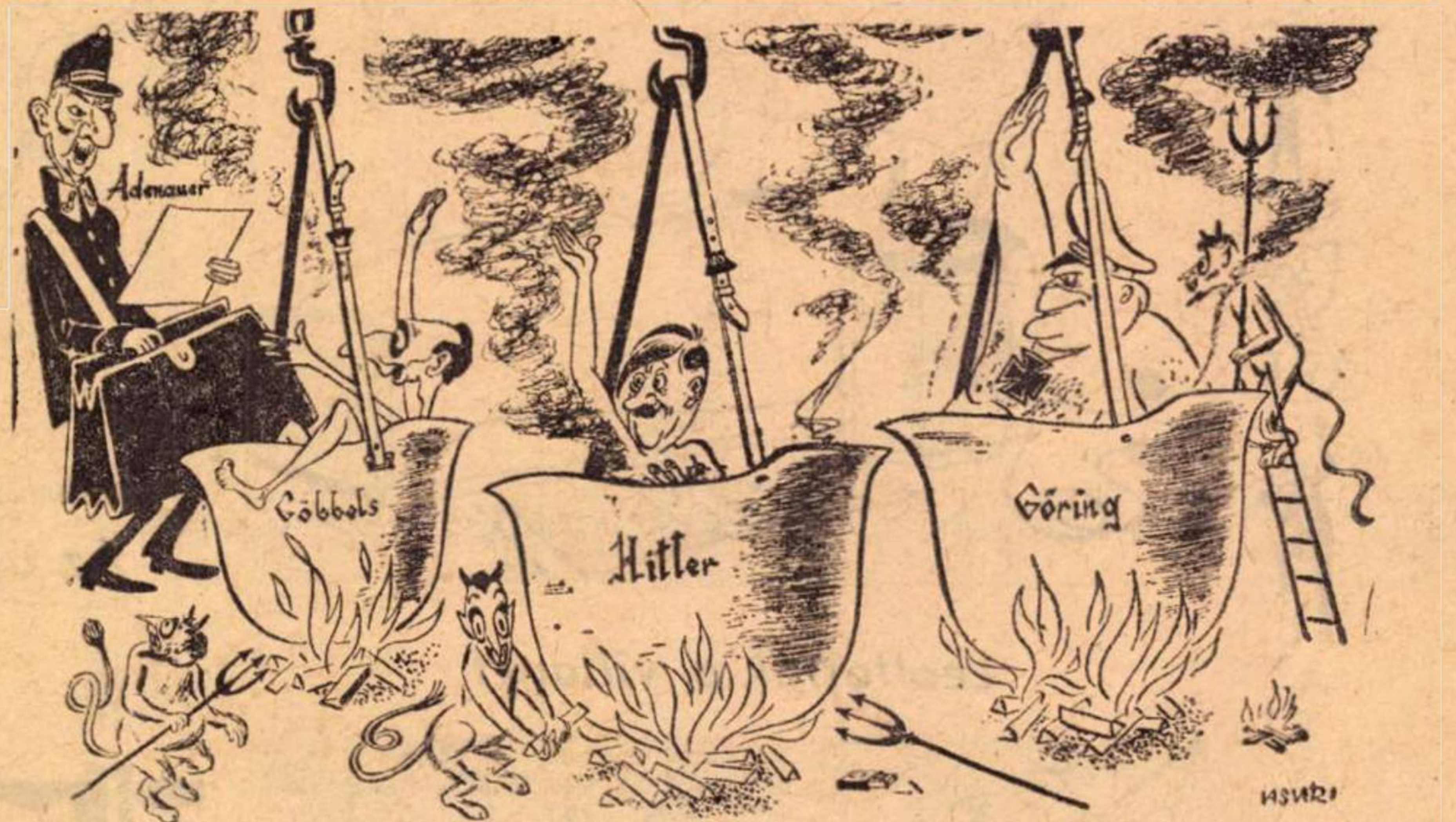
KÉPREJTVÉNYÜNK

Január 1-től április 4-ig tart a felszabadulási munkaverseny.

Kinek lesz igaza? (Április 4-én kiderül)

POKOLI TÖRTÉNET

— Idézést hoztam az uraknak. Szíveskedjenek tanuként megjelenni Karlsruheban a kommunisták elleni perben...

Feleségem elmondja az álmát...

Néhány héttel ezelőtt kezdődött. Reggel felült az ágyban a feleségem és azt mondta:

— Miért kellett engem odacipelni a padlásablakhoz, amikor tudod, hogy utálom a szalmiákszagot?

Amikor látta, hogy nem értem egészen tisztán miről van szó, mégegyszer megismételte:

— Odarángattál a padlásablakhoz, lemutattál a tehenekre és azt mondtad, hogy leheljem csak be jó mélyen a szalmiákszagot.

— Ezt mondtam? Mikor?

— Álmomban... Igazán abbahagyhatnád az ilyen ízetlen vicceket!

Azzal felkelt és olyan hidegen köszönt el tőlem reggeli után, mintha valóban odacipeltem volna a szalmiákszaghoz.

Nem tulajdonítottam volna nagyobb jelentőséget az egész ügynek, ha másnap hajnalban arra nem ébredek, hogy feleségem ül az ágyban és merően néz. A nap egyetlen órájában sem szeretem, ha feleségem merően figyel, mert ez általában annak a jele, hogy mondtak rólam valamit, láttak valakivel, egyszóval a merő nézés rossz jel. Hát még hajnalban.

— Valami bajod van? — riadtam fel.

— Semmi — mondta egy kifejlett bóra jeges hidegével. — Csak azt szeretném tudni, ki fektette a leopárdot a szennyesládába?

Azt én is szeretném tudni, akartam mondani, de jobbnak láttam, ha hallgatok. Feleségem visszafeküdt, aztán reggel, némiképpen megnyugodva, de azért elég hűvösen elmagyarázta; azt álmodta, hogy az Aeros-cirkusz előadásán voltunk, aztán én egy kézitáskában hazavittem a leopárdot, becsempésztem a szenynyesládába, hogy amikor ő beteszi az ingeimet, a vadállat minden gombot leszaggasson és neki több varrnivalója legyen. Szégyeljem magam!

Most már nem térhettem szó nélkül napirendre a dolog felett. Néhány tömör, értelmes mondattal — amely sajátom — elmagyaráztam, hogy az álmoknak semmi jelentőségük sincs, túlterhelte a gyomrát, esetleg napfoltok mászkálnak a kedély láthatárán, ne törődjön vele.

— Tévedés! — vágott vissza. — Minden álomnak van reális alapja. Úgy szaggatod a gombjaidat, hogy az kibírhatatlan. És a zoknijaidon nagyobb a lyuk, mint maga a zokni. És a fürdőszobában is mindig elől hagyod a borotvádat.

Gyorsan elmentem, mielőtt felsorolja az egész álmoskönyvet. Viszont ettől kezdve nem döbbentem meg a legváratlanabb álmokon sem. Tudtam, hogy mindegyiknek van „reális" alapja. Ha azzal ébredt a feleségem, hogy én a hátamon behoztam nagytakarítás után a tiszta lakásba az egyetlen női kéményseprőt, akkor ez azt jelentette, hogy nem törlöm le a cipőm a lábtörlőben és behozom a sarat a padlóra. Ha azt álmodta, hogy egy dinynyefejű ember tökrészegen tántorgott a Filatori-gát peremén és közben azt az örökszép magyar nótát énekelte, hogy: „Sétahajó, lágyan ring a Dunán..." — akkor ebből tudtam, hogy az utóbbi időben többször volt esti értekezletem, mint illett volna...

Mondom, beletörődtem az álomnyelvbe... egészen máig, Ma ugyanis... arra ébredtem, hogy feleségem az ablaknál áll és zokog. Rémülten ugrottam melléje.

— Nagy ég... Mi történt?

Zokog, rázza a fejét, nem szól,

— Mit álmodtál már megint, az ég rokonszenvére?

— Szégyeld magad... — szólal meg végre. — Bementem a toronyszobába... ott ültél az ágy szélén. melletted egy karcsú, szőke nő és éppen le akartátok oltani a villanyt...

És zokog.

— De drágám... nyugodj meg... hiszen csak álom... csak álmodtad... — magyarázom

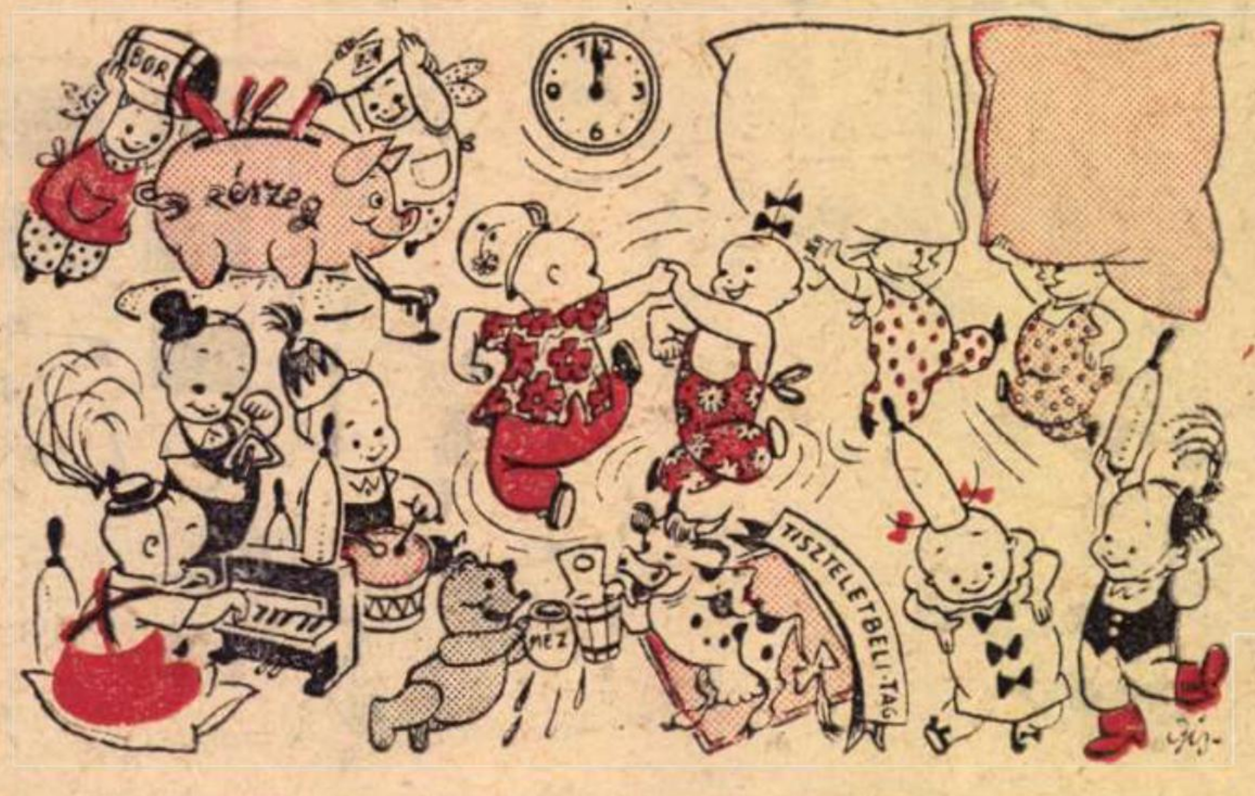
Rámnéz könnyfátyolo szemmel.

— Igen... Csak álmodtam! De ha te ilyeneket csinálsz álmomban... akkor képzelem miket csinálhatsz az életben...

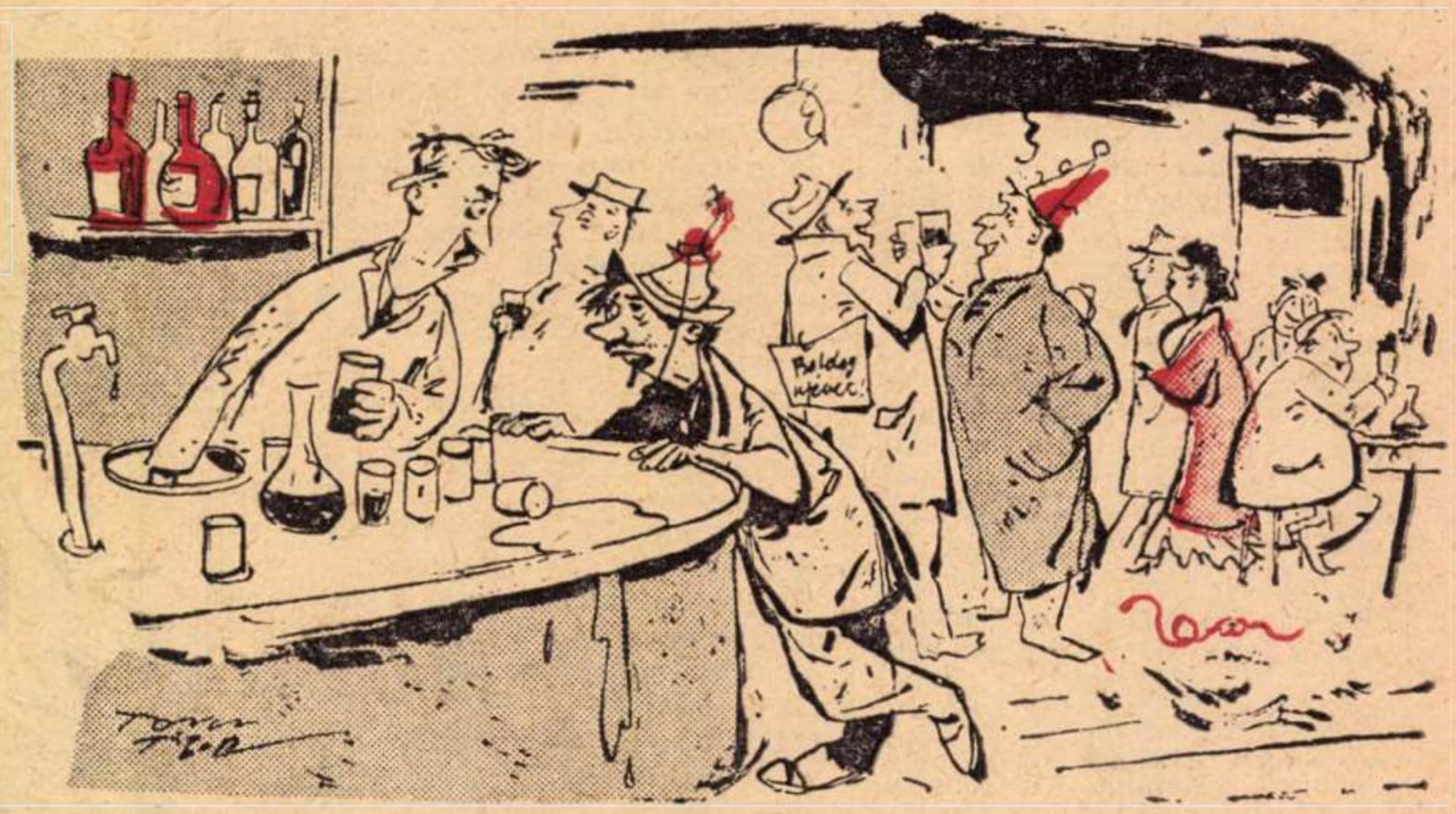
VAJDA ALBERT

Pont éjfélkor

A legifjabbak Szilveszter-esti jelmezbálja

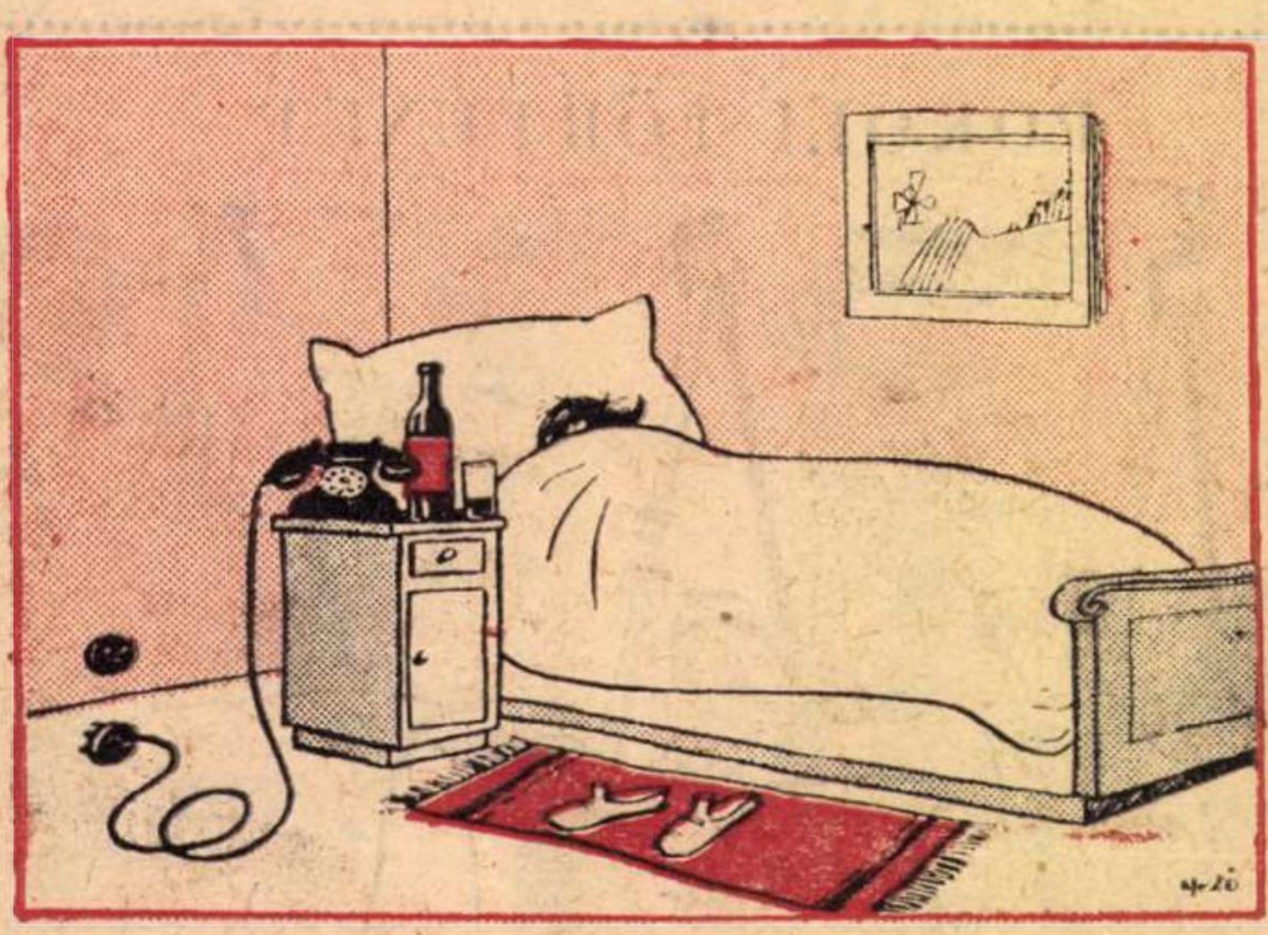

Késő bánat

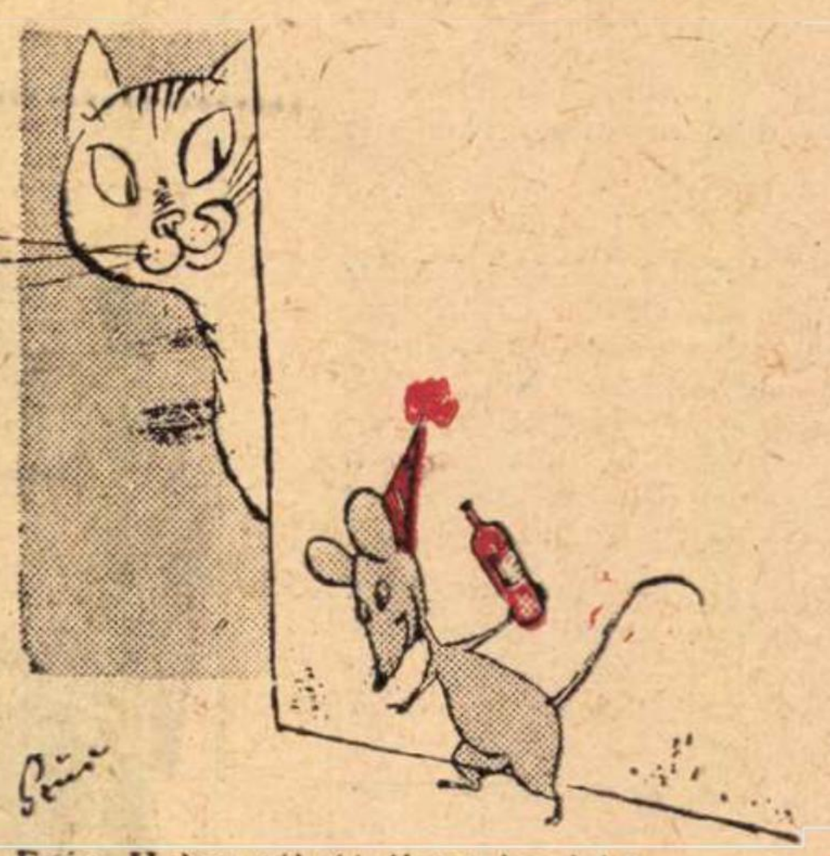

— Mondja, mester! Narancsízű szörp van?

Az embergyűlölő

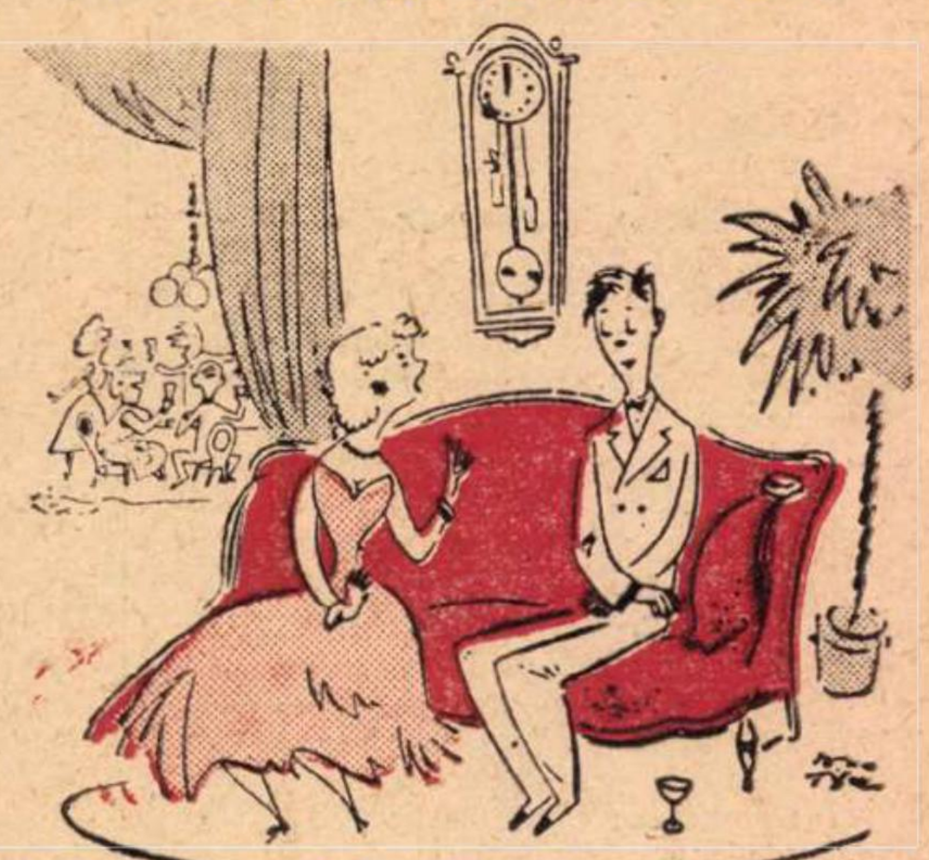

Hazafelé a spájzból

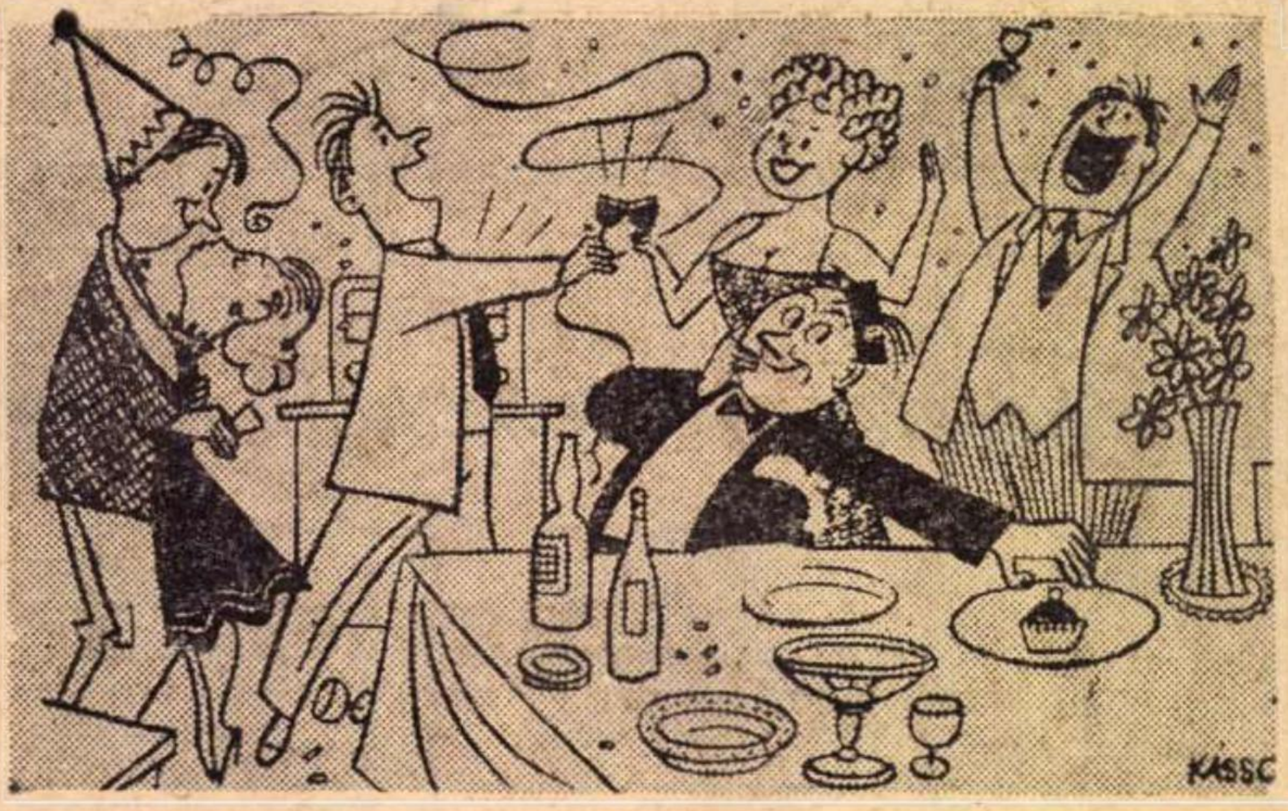
Egér: Holnaptól új életet kezdek!

A mamlasz Szilvesztere

— Pont éjfél van Laci!
— Bizony, Magduska, megint egy évet öregedtünk!

Leoltották a villanyt

Az újév első öröme

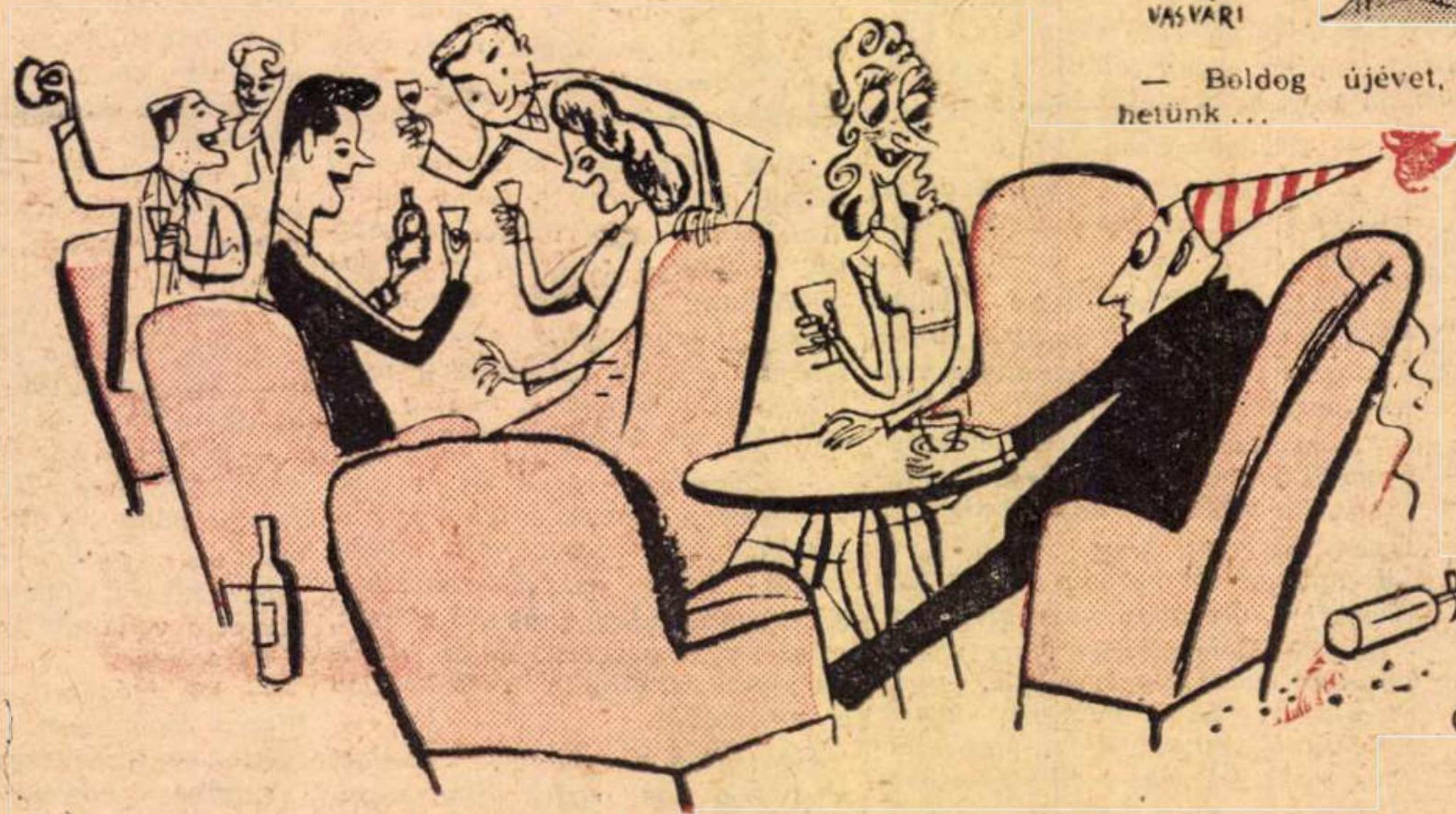
— Boldog újévet, anyukám! Végre lefekhetünk ...

Tanulékony gyerekek

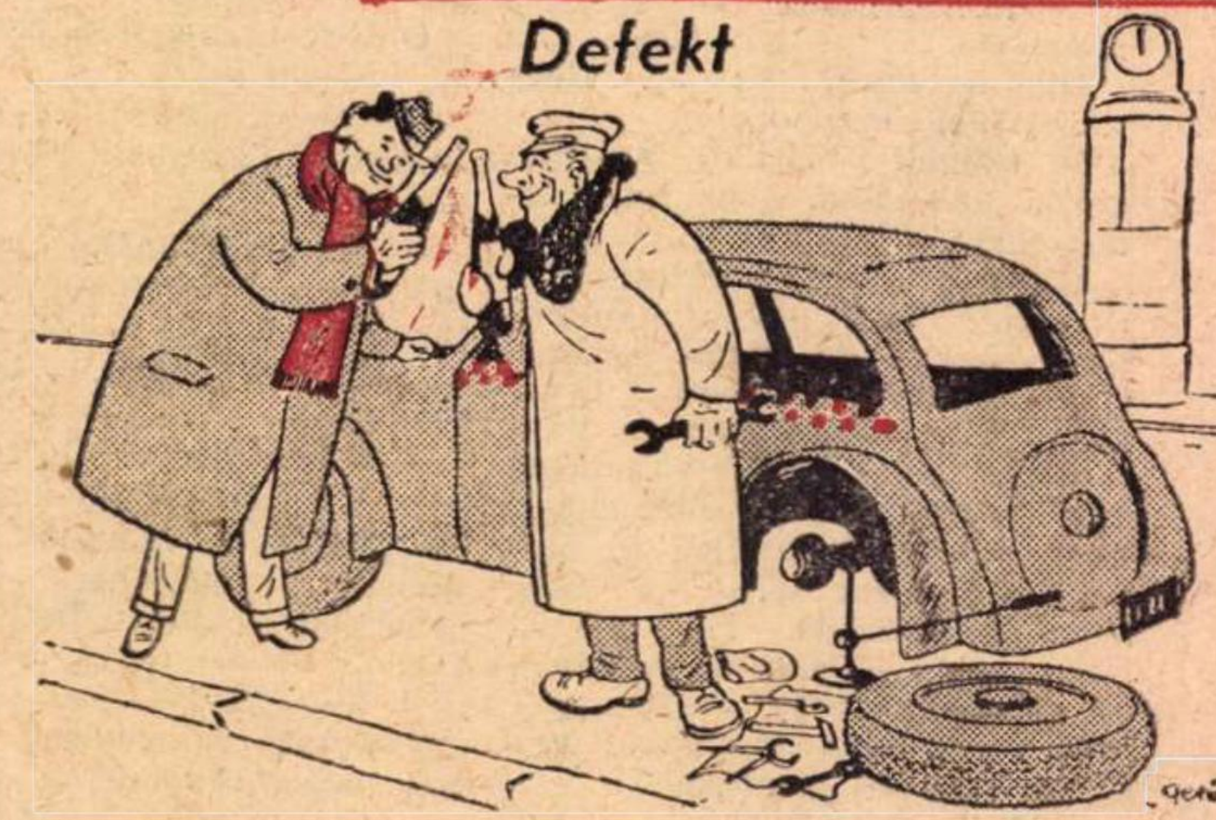
— Akarsz Szilvesztert játszani? Én úgy teszek, mintha innék, te pedig folyton mondogasd: ne igyál annyit, Pisti!

Készülődés az éjféli csókra

— Ré... rémes. hukk... Mindjárt eloltják a villanyt és én nem tudok innen elmozdu'ni...

Defekt

— Isten éltesse, kartárs! Éjfélre már biztos, hogy nem érek oda!

Boldog újévet!

Szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy mindig igen sokan kívánnak nekem boldog újévet; és túlzás nélkül mondhatom, hogy mégsem volt minden újévem egyformán boldog. Ez különös jelenség; hiszen mindig azok kívánnak boldog újévet, akiktől újévem boldogsága, kellemessége és vidámsága a legközvetlenebbül függ: a családom, a házfelügyelő, a másodházfelügyelő, a postás, a pincér, barátaim és kartársaim. Egy pillanatra sem kételkedem őszinteségükben és jóhiszeműségükben; ők *valóban* boldog újévet kívánnak nekem, a hibás nyilván én vagyok, aki sose mondtam meg nekik, *miképpen* tehetnék boldoggá az újévemet. Valahogy nem jutott eszembe; és ezért, önhibájukon kívül, kénytelenek voltak megmaradni a kívánságnál

Ujév előtt különös gondolatom támadt; elhatároztam, hogy ezt a hiányosságot végre kiküszöbölöm. Feltettem magamban, hogy aki boldog újévet kíván, azzal mindjárt közlöm a gyakorlati megvalósítás módját. Megmondom neki, nyiltan, őszintén, becsületesen, hogyan adhatja meg nekem azt a boldog újévet, amelyet sugárzó melegséggel kíván, megmondom a szemébe, mint férfi a férfinak, vagy mint férfi a nőnek. Nyilván örülni fognak neki, hiszen szóból ért az ember.

Elsőnek Margitka kívánt boldog újévet.

— Köszönöm, kislányom — mondtam meghatottan. — De ez rajtad is áll.

Margitka gyanakodva figyelt, mint a vizsla, amely állja a vadat. Aztán a stratéga háttérbe szorította benne a vizslát.

— Megyek Jenő bácsinak is boldog újévet kívánni, mert elmegy hazulról — mondta gyorsan.

— Akkor lesz boldog az újévem — magyaráztam meg neki — ha szorgalmasan tanulsz, ha nem rángatod óra alatt a Kovács copfját, ha nem szemeteled tele a lakást és ha nem akarsz citrompótlót itatni a papagájjal.

A citrompótló már monológ volt, mert Margitka közben kiszaladt.

— Mi van? — hallottam kintről a feleségem hangját.

— Az apa ballábbal kelt fel — közölte Margitka.

Ezt egy kis borúlátással kudarcnak könyvelhettem el, dehát Margitka elvégre csak gyerek, ne felejtsük el. Bejött a feleségem.

— Boldog újévet, drágám — mondta melegen.

— Biztosan meglesz — mondtam és átöleltem. — Főképpen, ha nem veszekszel velem minden semmiségért. Képzeld el, milyen boldog esztendő lesz, ha behozom a sarat a szobába és te azt mondod: „Annyi baj legyen, fiacskám! Van még kefe a világon! Oda se neki!" Vagy leszórom véletlenül a cigarettahamut az abroszra és te azt mondod: „Ugyan fiacskám, emiatt ne bosszonkodjál! Csak egészség legyen!" És ha ahelyett, hogy „apu szórja a pénzt", azt mondod: „Látod, milyen aranyos, bőkezű ember az apu!" És ha ahelyett, hogy „apu fukar", azt mondod: „Milyen pompás dolog, hogy ilyen takarékos apukánk van!"

— Tessék? — nézett rám meghökkenve a feleségem.

— Igy valósíthatod meg a kívánt boldog újévet — magyaráztam.

— Nem szégyeled magad?! — hüppögte a feleségem és elővette a zsebkendőjét. — Veszekedéssel kezded az újévet? Én bejöttem, hogy boldog újévet kívánjak neked és te gorombáskodol velem...

És hirtelen édes mosoly villant át az arcán, de ez nem nekem szólt, hanem a csengőnek, amely berregni kezdett. A házfelügyelő lépett be.

— Boldog újévet kívánok — mondta.

— Hálásan köszönöm — mondtam én és meleg hangon folytattam. — Amennyiben ezt őszintén kívánja — és mi okom sincs ennek az ellenkezőjét feltételezni — akkor legyen rajta, hogy ha a lift elromlik, azt nyomban megjavítsák, ha a vizet elzárják, azt idejében közöljék a lakókkal és hogy a lépcsőházban működjék a világítás, természetesen csak akkor, ha sötét van. Ha már oly kedves, hogy bokros elfoglaltsága mellett még boldog újévet is kíván nekem, én is tartozom önnek annyival, miszerint közöljem, hogy eme apróságokkal járulhat hozzá újévem ön által kívánt boldogságához.

A mondat egy kicsit hosszú volt, meglehetősen bonyolult is; örültem, hogy valahogy ki tudtam kászálódni belőle. Mindenesetre egy kicsit pihennem kellett utána. Kínos csend támadt, mert a házfelügyelő sem szólt semmit, csak üveges szemmel bámult rám.

— Hehe — jegyeztem meg végre, hogy megtörjem a csendet. — Igy van ez.

— Igy — mondta a házfelügyelő jeges hangon. — Az ember felmegy egyes lakókhoz, hogy boldog újévet kívánjon és egyes lakók így hálálják meg. De én azt mondom egyes lakóknak, hogy máma újév van, nem hivatalos dolgokat jöttem tárgyalni, hanem boldog ujévet jöttem kívánni. Boldog újévet kívánok! — tette hozzá szikrázó haraggal, s távozott.

Egy ideig nem jött senki; ez az idő körülbelül harminc másodperc volt. Akkor belépett Szabó lakótárs a szomszédból.

— Boldog újévet kívánok! — ölelgetett meg. — Boldog újévet kívánok, édes lakótársam!

— Jaj, de aranyos! — hatódtam meg. — Akkor tán ezévben nem fogják hajnalig bömböltetni a rádiót, Évike kevésbbé hamisan fog zongorázni és a szegeket se éjszaka fogják beverni a falba...

Szabó lakótárs jóformán be sem vágta még az ajtót, amikor belépett három kartársam. Igen, boldog újévet kívántak; csak úgy sugárzott a tekintetükből a melegség és az emberszeretet.

— Nagyszerű! — örvendeztem. — Alig vártalak már benneteket! Hiszen ti tudjátok a legboldogabbá tenni az újévemet! Milyen boldog lesz ez az esztendő, ha abbahagyod a fúrásomat Petikém! Megjegyzem én már régen meg akartalak kérni, csak nem volt apropója a dolognak...

Be kell vallanom, hogy itt arattam az első sikert. A másik két kartárs boldogan nézett hol rám, hol Péterre. Várták a továbbiakat.

— És ti se fúrjatok — fordultam a másik két kartárs felé. — Ti nem vagytok úgy bevágódva az osztályvezetőnél, mint Peti de azért nagyban hozzájárulnátok az újévem boldogságához, ha kevésbbé hangsúlyoznátok, hogy a munkám hajítófát se ér.

A kartársak szó nélkül távoztak; fegyelmezett, kemény férfiak voltak mindhárman.

Még heten jöttek a nap folyamán boldog újévet kívánni; elhatározásomhoz híven mindegyiknek kifejtettem, mivel járulhat hozzá újévem általa oly hőn kívánt boldogságához.

Az eredmény egyelőre csak annyi, hogy a feleségem nem szól hozzám és senkise fogadja a köszönésemet; de remélem, hogy év végéig megbékülnek és eljönnek megint boldog újévet kívánni.

Addig is boldog újévet kívánok.

Gergely Miklós

Jóindulatú fekete macska

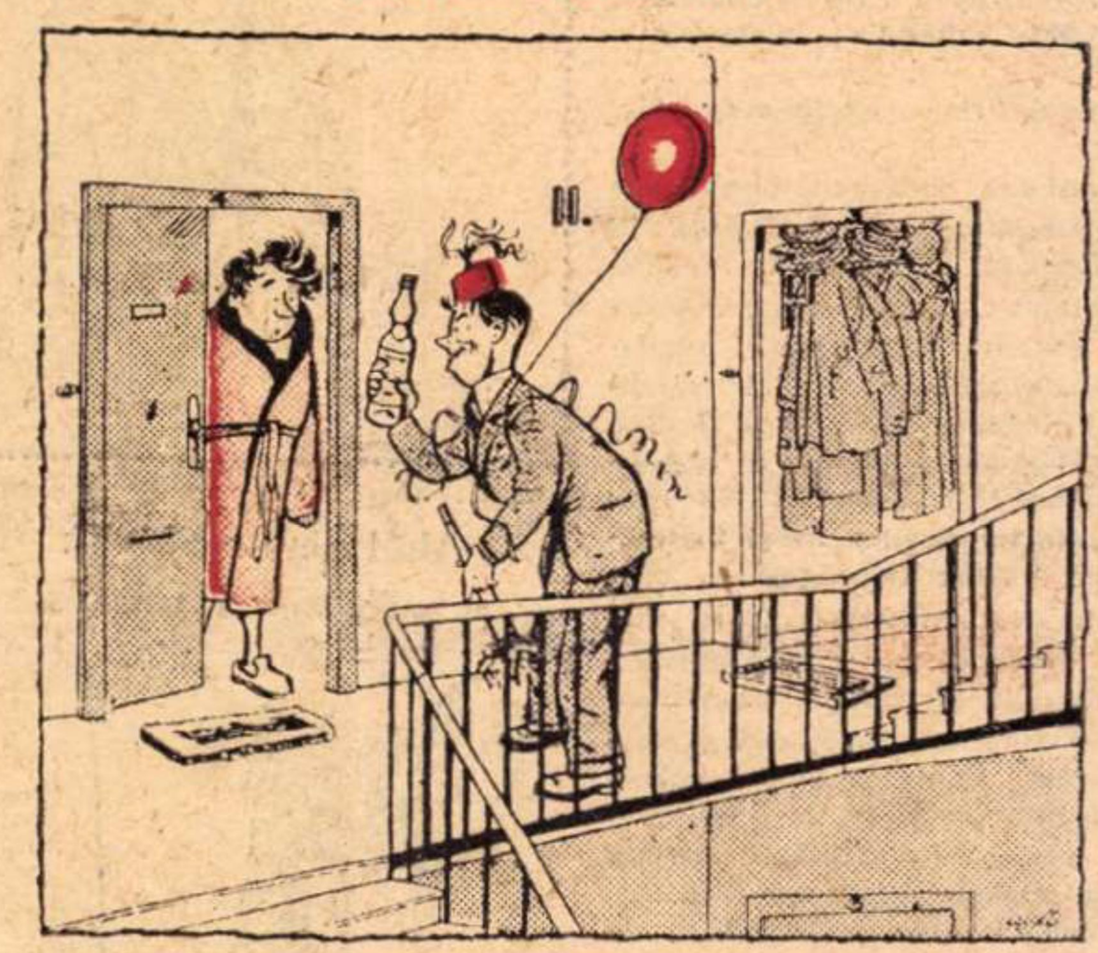
— Én is boldog újévet kívánok, ne ijedjen meg kérem, csak ön után fogok átszaladni...

Éjfél előtt pár perccel

— Buék, kismutató!
— Ejnye, de mohó! Nem tudja kivárni azt a pár percet?

Soha jobbkor

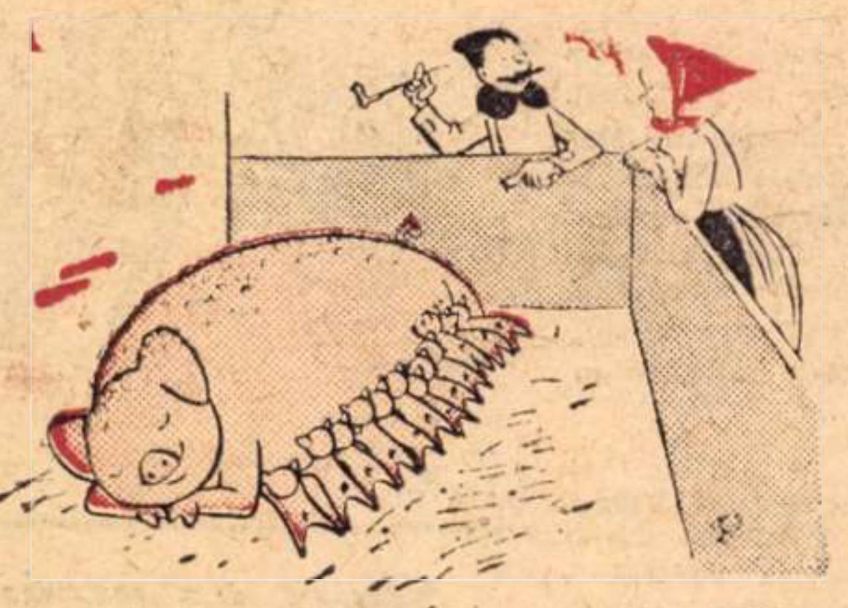

— Bocsánat... nem volna egy dugóhuzójuk?!

A bürokrata újévi üdvözlete

Szilveszter a kutricában

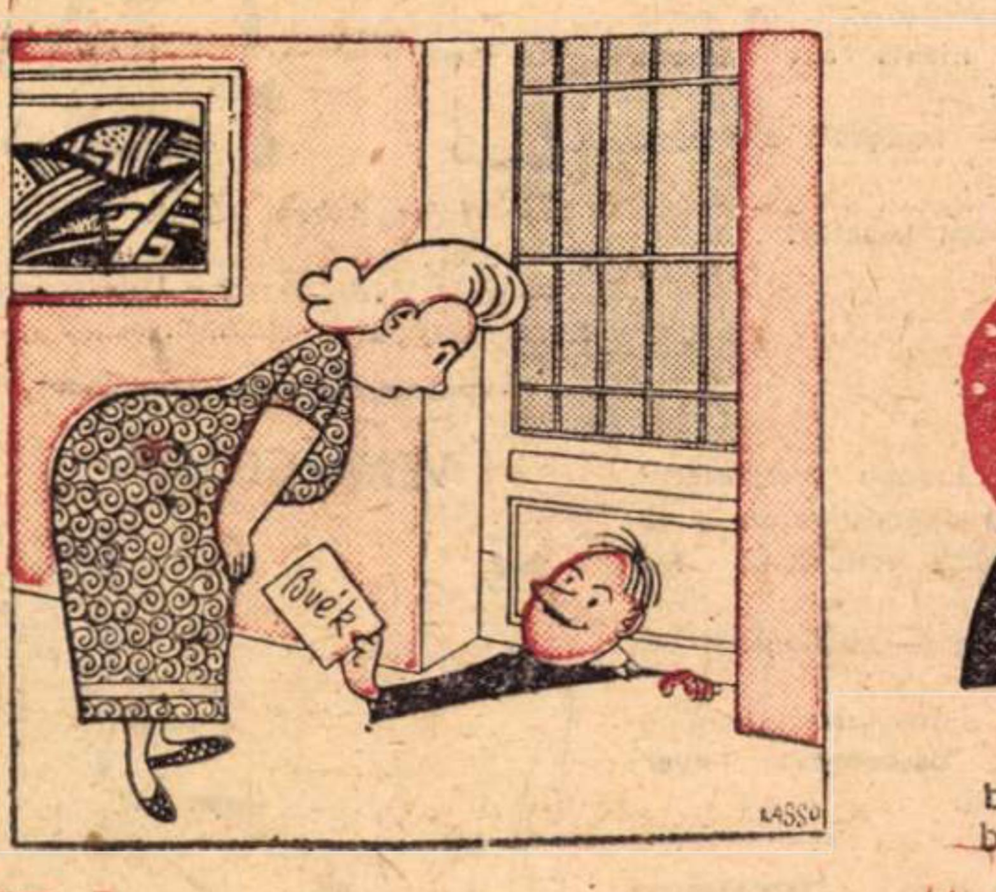

— Ez az év jól kezdődik! Tizenkét szerencsemalac.

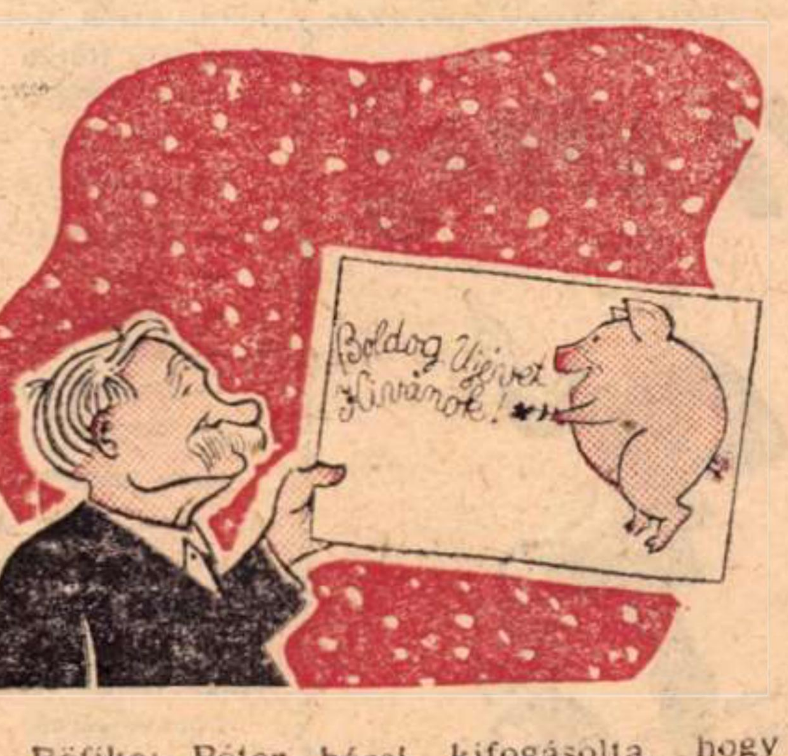
Start újév reggelén

Egy buzgó házfelügyelő

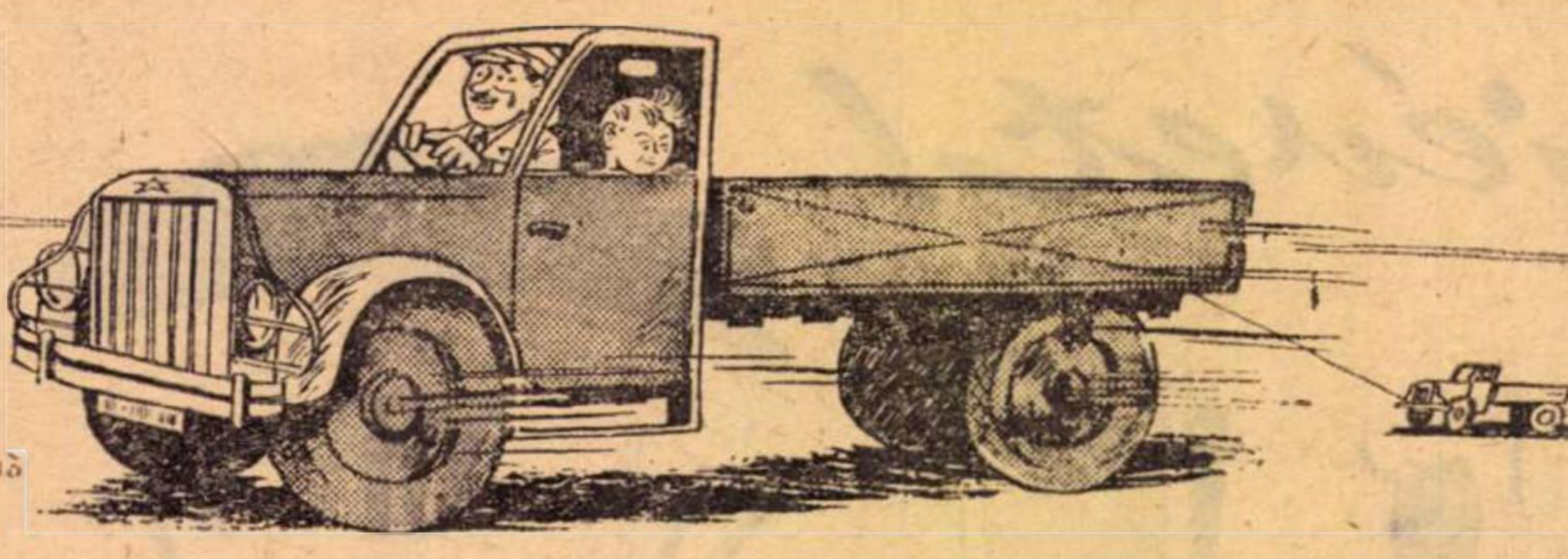
Címzett: Veres Péter

Röfike: Péter bácsi kifogásolta, hogy beszélek a Ludasban, de azért én mégis boldog újévet kívánok!

Ötletes ajándék

A Csepel Autógyár sajátkészítményű játékautót ajándékozott a dolgozók gyerekeinek.

Utban hazafelé a karácsonyi ünnepségről.

Jó a bor a háznál

Az embernek lassanként kialakulnak a határozott képzetei, fogalmai a világról, környezetéről. Tudja, hogy a hó: kikristályosodott viz, tudja, hogy a nap: gázból álló léggömb, tudja hogy a bor: na, de ezt talán hagyjuk... Nyugodtan, fölényesen éltem az ilyen és ehhez hasonló igazságok tudatában, míg a közelmultban aztán komoly csapás érte önteltségemet.

Nagynénémet, Zsófi nénit látogattam meg. Borral kínált. A szives kinálásra hörpintettem az italból.

— Mit gondolsz, miből van? — kérdezte Zsófi néni.

Elhárítólag legyintettem:

— Te is tudod miből van, Zsófi néni, én is, ne feszegessük ezt a kérdést!

— Hát, édes lelkem, ez nem abból van, ez csipkebogyó-bor.

— Mi az a Borforgalmi hátat fordított legszebb haladó hagyományainak, már bennük sem lehet bizni, mi lesz a világból? — borsózott végig a hátamon a megdöbbenés.

Zsófi néni lelkesen folytatta:

— En magam csináltam három liter vizből és két kiló csipkebogyóból.

A készítés módját is elmesélte. Soha nem tudtam, hogy Zsófi néni ilyen féktelenül vad, a leírás csak úgy hemzsegett az ilyen kifejezésektől: összenyomni, összezúzni, apróra vágni, kipréselni, lehúzni a bőrét.

Néhány nap mulva Jenő bácsiékat látogattam meg. Itt is borral kínáltak. Most már nem is csodálkoztam, mikor felhangzott a kérdés:

— Mit gondolsz, mit iszol?

Hogy leesik majd ezeknek az álluk — gondoltam némi kárörömmel — már-már félelmetes tájékozottságom hallatára, Hanyagul vágtam ki:

— Természetesen csipkebogyóbort!

Jenő bácsi tagadólag rázta a fejét:

— Tévedsz fiam, ez feketeszederbor!

A következő hetekben, hogy csak néhányat említsek a sok közül, ittam szilvabort, dinnyebort, ribizkebort, körtebort, sárgarépabort. Akárhova mentem látogatóba, mindenütt sajátkészítésű borral kínáltak. Úgy látszik, az idén a legpuritánabb háziasszonyokat, a legtisztább hitveseket is Bacchus tüzes és dévaj szelleme szállta meg. Flanellpongyolás tisztes feleségek és családanyák, akik különben csak házassági évfordulókon, prémiumosztáskor és más pirosbetűs nagyünnepeken hörpintenek pironkodva egy-egy kupica „kontyalávalót", városszerte tüzelő orcával és elszántan villogó szemekkel törték, zúzták, miszlikbe vágták, kifacsarták és összenyomták a legkülönbözőbb szerencsétlen és magatehetetlen zöldség- és gyümölcsfélét, hogy minél nagyobb sikerrel szögezhessék a gyanutlan látogató mellének a diadalmas kérdést: „Mit gondol, mit iszik?"

Természetesen én sem vonhattam ki magam a járvány hatása alól. Látásmódom teljesen átalakult. Már csak, mint a borkészítés alapanyagát néztem, a nyersárukat. Egyszer rajtakaptam magam, hogy tűnődve szemlélem a Gyümölcsért kirakatait, szememet mereven egy gyermekfejnyi karfiolra szegezve: „Vajon ebből milyen lenne...?"

Azt hittem, ezen a téren már nem érhetnek meglepetések. Tévedtem. A napokban Tinka unokahugom kínált meg borral. Vártam a kérdést és már szövegezgettem is magamban a választ. Amikor lecsapott rám, hogy: „Mit gondolsz, mit iszol?" — megfontoltan válaszoltam:

— Ize szerint dinnyebornak vélném, szine szederre vall, de sűrűségéről itélve mégis azt hiszem, eperből készült.

— Tévedsz — hangzott a válasz.

Megdöbbentem.

— Rebarbarából készült?

— Nem.

— Birsből?

— Nem.

— Borbolyából?

— Nem.

Nem akarom tovább részletezni, a végén már a spenóthoz és a török paradicsomhoz érkeztem. Feladtam a harcot.

— Mondd meg — suttogtam teljesen megalázva.

Borszakértői nimbuszom koszorúja megtépázva, összetépve hevert Tinka lábai előtt.

— Szőlőből...

Megkönnyebbültem. Önbizalmam visszatért. Erre aztán igazán még legmerészebb álmaimban sem gondolhattam!

KERTÉSZ MAGDA

HÓBORTOS ÖTLETEK XV.

Az ideges.

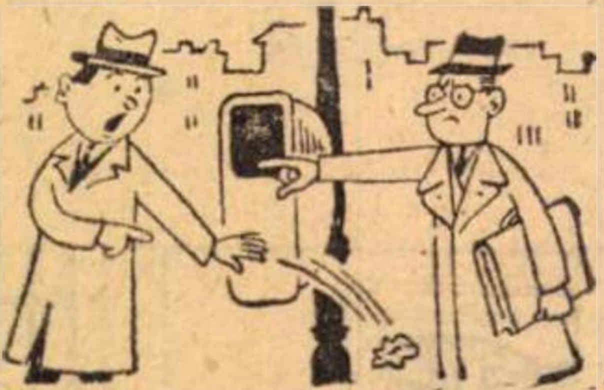
(Kaján Tibor rajza)

Ahol nem működik a szellőzőberendezés

— Öregem, ne csodálkozz, megyek egy kis friss levegőt szívni.

Sport az utcán

— Miért dobta kérem mellé a szemetet?

— Mellédobtam? Ügylátszik, nem vagyok formában.

VENDÉGLŐBEN

— Ha a pincér erre járna, tessék szíves lenni megmondani neki, hogy elmentem ebédelni!

Egy gazdátlan kutya karrierje

A szálkásszőrű, zsemlyesárga korcskutyával egy eszpresszó előtt találkoztam. Koldult. Vagy, ahogy kedélyes pesti tájszólással mondanák: tarhált. Keserves foglalkozásának ismertető jeleit a kiálló bordázatán viselte és a szemében, amely minden kísérő szövegnél hatásosabban fejezte ki éhségét, nyomorúságát és számkivetettségét.

De kétségkívül okos kutya volt. Mert mehetett volna tarhálni a szomszédos Atex, vagy Röltex elé is, de ő itt horgonyzott le a vendéglátóipar egyik

forgalmas intézménye előtt, ahol idejükkel nem takarékoskodó emberek jönnek, mennek és arra is ráérnek, hogy odavessenek valamit egy gazdátlan kutyának, ha egyebet nem, hát egy jó szót,t egy simogatást, egy kiflicsúcsot, vagy kockacukrot, ami úgyis ott áll mindenkinek hozzáférhető helyen, a kiszolgáló állványon.

Valóban, a kutya körül a járdán már ott hevert vagy féltucat mokkacukor, mint az emberi könyörületesség jele. Lehet, hogy ebédutáni desszertnek tartogatta, de valószínűbb, hogy pillanatnyi helyzetében nem ilyesmire vágyott és végül nem volt tisztában a cukor csonterősítő hatásával.

Mint régi és közismert kutyabarát, nagyon megsajnáltam a boldogtalant.

— Tartsd szóval szegénykét — mondtam egy barátomnak — ne engedd odébbállni, amíg én átszaladok a Közértbe és veszek neki valami komolyabb ennivalót.

A Közértben rengetegen tolongtak a kiszolgáló pult előtt. Kiszámítottam, hogy ha beállok a sorba, félórába is beletelik, amíg kiszolgálnak. Ki tudja, mi történik közben védencemmel? Lehet, hogy elkergeti az eszpresszó személyzete, lehet, hogy megelégelte a cukoradományokat és más, jövedelmezőbb „stand"-ot keres magának. A barátom rábeszélő képességében sem nagyon bíztam.

A sürgető vágy, hogy egy tehetetlen rászorulón segítsek, arra ösztönzött, hogy könyökkel szétnyomjam a várakozók tömör sorfalát:

— Adjon gyorsan tíz deka császárhúst!

Persze, magamra zudítottam az előttem érkezettek jogos felháborodását. Nem sok hiányzott hozzá, hogy meglincseljen a felbőszült tömeg. Éreztem, hogy valami mentőkörülményt kell kitalálnom felháborító viselkedésem magyarázatául. Szorongatott helyzetemben a leghülyébb megoldást eszeltem ki.

— Nagybetegnek lesz — nyögtem majdnem sírva.

Mire csoda történt. A tömeg enyhe borzadállyal szétnyilt előttem és odaengedtek a pulthoz. Aki ezzel az indokolással akar zsiros császárhúshoz jutni, az nyilván most szökött meg az őrültek házából.

Megvettem a tíz deka császárhúst és tizenöt deka kolbászt is vásároltam a nagybetegnek. Szegény kutya hadd rontsa el amúgy istenigazában a gyomrát, ki tudja, akad-e még az életben ilyen szerencsére?

Rohantam vissza az eszpresszó elé. A kutya még ott volt és ijesztő mohósággal tépte ki kezemből a kolbászt és a császárhúst. Öt-hat harapással mindent eltüntetett kemény fehér agyarai mögött. Én magam egy jótett büszke öntudatával vonultam be az eszpresszóba, hogy egy dupla feketével öblítsem le a kutya zsíros ebédjét. Ő kintmaradt az ajtó előtt, bajuszos szájaszélét nyalogatva, a testi kielégülés boldogságában.

De ugyanakkor dolgozni kezdett agyában a derengő értelem. Körülbelül így okoskodott:

— Én mostanáig egy gazdátlan, kóbor kutya voltam, akit mindenki elkergetett a küszöbe elől. Most jött egy derék ember, aki minden jóval ellátott, íme, még egy hamutálcányi friss vizet is hozott szomjúságom csillapítására. Mivel ennyi jóság érdek nélkül nem tételezhető fel egy ismeretlen ember részéről, nem

kétséges, hogy az illetőnek komoly szándékai vannak velem. Valószínűleg azt akarja, hogy a kutyája legyek. Új gazdám, úgy látszik, ebben a helyiségben lakik, miután ide ment be és innét hozta ki számomra az ivóvizet is...

Idáig jutva következtetéseiben, gyorsan átgondolta mindazokat a kötelezettségeket, amelyek őt, mint kinevezett és véglegesített kutyát terhelik.

Ő tehát mostantól kezdve házőrző kutya, illetve vagyonőr. Kötelessége, hogy a gazda személyét és vagyonát, ha kell, a saját életének kockáztatásával is megvédelmezze.

És amikor mindezt alaposan megrágta, — sokkal alaposabban, mint a kolbászt és a császárhúst, — elhatározta, hogy rögtön hivatalba is lép.

Leült a küszöb elé és morogva, ugatva és fogait vicsorítva elkergetett mindenkit, aki közeledni próbált az eszpresszóhoz.

Kálmán Jenő

December apóra

Kucsmásan megjött a december
Bajusza, szakálla deres,
Megcsipdesi a lányokat,
Arcuk kicsattanó veres.

Ködöt fúj, táncol, öklét rázza,
Dunnának pelyhe egyre száll,
Vastag bundában neveti,
Bodor füstöt vígan pipál.

Mielőtt elmegy bütykös ujjal
Hóembert formál, ostobát
Bezárja aztán nagy kulcsával
Az év csikorgó kapuját.

Nádass József

SZILVESZTERI ÉJJEL

Vége az évnek, új év elejét töri át ez az éjfél.
Ifjú barátom ma bort iszik, s mond most száz fogadalmat.
Mert, hisz a bor, s az igéret éjféle ez!
Ám, hogy a szó, s a legény mit is ér, kiderül, ha jövőre
Ott hever lábainál a legyőzött medvefi bőre,
Melyre előre üríté telt poharát.

Országh György

Kulturfront

Gádor Béla:

AZ ÜNNEPRONTÓ

A Fővárosi Bús-Sz nház egy haladó szellemű török író „Fátyol" című darabjának bemutatására készült. A színmű egy háremhölgy lelki és testi válságát taglalta, aki az Urnak 1760. esztendejében, dacolva az akkori társadalom barbár előítéletével, fátyol nélkül mutatkozott a szultáni palota ablakában. A szultán, aki ezt észrevette, szörnyű haragra gerjedt, de Fatime sem hagyta magát; szó szót követett, egészen addig, míg egy három felvonásos színmű nem lett belőle. A darabot persze a színház kissé felfrissítette, a dramaturgia ügyes ajkakkal lefújta róla a patinát, míg a rendezők azon fáradoztak, hogy Fatime arcmutogatását kritikai reálizmusnak fogják fel és az előadás középpontjába helyezzék. Ez sikerült is.

A próbák lelkes hangulatát nem zavarta meg semmiféle disszonáns hang. A színháznál mindenki tudta, hogy remekművet próbálnak, s olyan előadás fogja ámulatba ejteni a nézőket, amilyent még nem tapasztalt a vén Európa. Különösen sokat beszéltek Kálnai Muki zseniális szultán-alakításáról, amelyről a legszigorúbb szakértők is azt állították, hogy szédületes és olyan jó, hogy az már nem is igaz. A háremhölgy alakítója Tusnádi Minci is beváltotta a hozzáfűzött reményeket, mert ragyogó volt, tündéri és óriási, többet nem is lehetett várni tőle. De a többi szereplő is korszakalkotó volt a maga helyén.

A bemutatón minden úgy ment, mint a karikacsapás és a darab akkorát bukott, hogy a föld is döngött alatta. A második felvonás után a nézők néma csendben nézték, hogyan ráncigálja szét ötször egymásután a függönyt a ravasz függönyhúzó, aztán fáradtan és életúntan vánszorogtak ki az előcsarnokba, ahol a színház bennfentesei örömtől mámorosan ölelgették egymást.

— Bődületes siker! — süvöltötte a színházi titkár, miközben könnyes szemmel szorongatta igazgatója kezét. — Előre megmondtam, az én szimatom nem csal...

Kálnai Muki bizonytalan arccal ült öltözőjében, két rózsacsokor között. Amikor az igazgató a rendezőkkel és még vagy tíz emberrel rárontott, szorongva nézet rájuk:

— Siker..?

— Hogy siker-e? — hahotázott a rendező. — Még ő kérdi! Döbbenetes siker. Neked külön óriási egyéni sikered van, ha nem tudnád. Megrázó vagy. A felvonásvég most tökéletes: kihoztad azt a kettősséget, amiről beszéltünk...

— De a közönség nem tapsolt — vetette közbe Kálnai, bár a szeme már csillogott.

— Először is tapsolt, mert öt függöny volt. Másodszor: ez nem közönség, hanem protokoll.

A látogatók ezekután nekiestek Mukinak és agyba-főbe csókolták. Utána Tusnádi Mincit rohanták le, majd a többieket, még a legkisebb némaszereplőnek is jutott egy-egy „csak így tovább, gyerekek".

A következő napokban a „Fátyol" mindent elsöprő lendülettel folytatta diadalútját a kulisszák mögött és a színház folyosóin. Az előadást addig értékelték ki és addig csiszolgatták, míg szerintük a realista színjátszás példaképe nem lett. Így érkezett el a huszonötödik előadás, amelyen az örömmámor, pezsgődurrogás olyan mértéket öltött, hogy a nézőtérre is behallatszott, ahol negyven ember bóbiskolt reményevesztetten. Köztük egy fiatal és tapasztalatlan újságíró, aki a szünetben az öltözők folyosóján belebotlott a segédrendezőbe.

— Na, mit szólsz? — kérdezte a segédrendező a szétosztott csókoktól tűzpiros szájjal.

A fiatal és tapasztalatlan újságíró vállatvont:

— Nekem nem tetszik. Halálosan unalmas...

A segédrendező gúnyosan felhúzta szemöldökét:

— Érdekes. Te vagy az első, aki ezt mondja.

A választ be sem várva, sarkonfordult, mert a szünet rövid volt és még három öltözőben kellett leborulnia.

Elmélyült bírálat

avagy a kritikus, aki csak a díszpáholyt figyeli

— A darab gyenge, unalmas...

— ... bár van benne azért bizonyos frisseség, humor...

— ... mindazonáltal súlyos fogyatékosságai vannak...

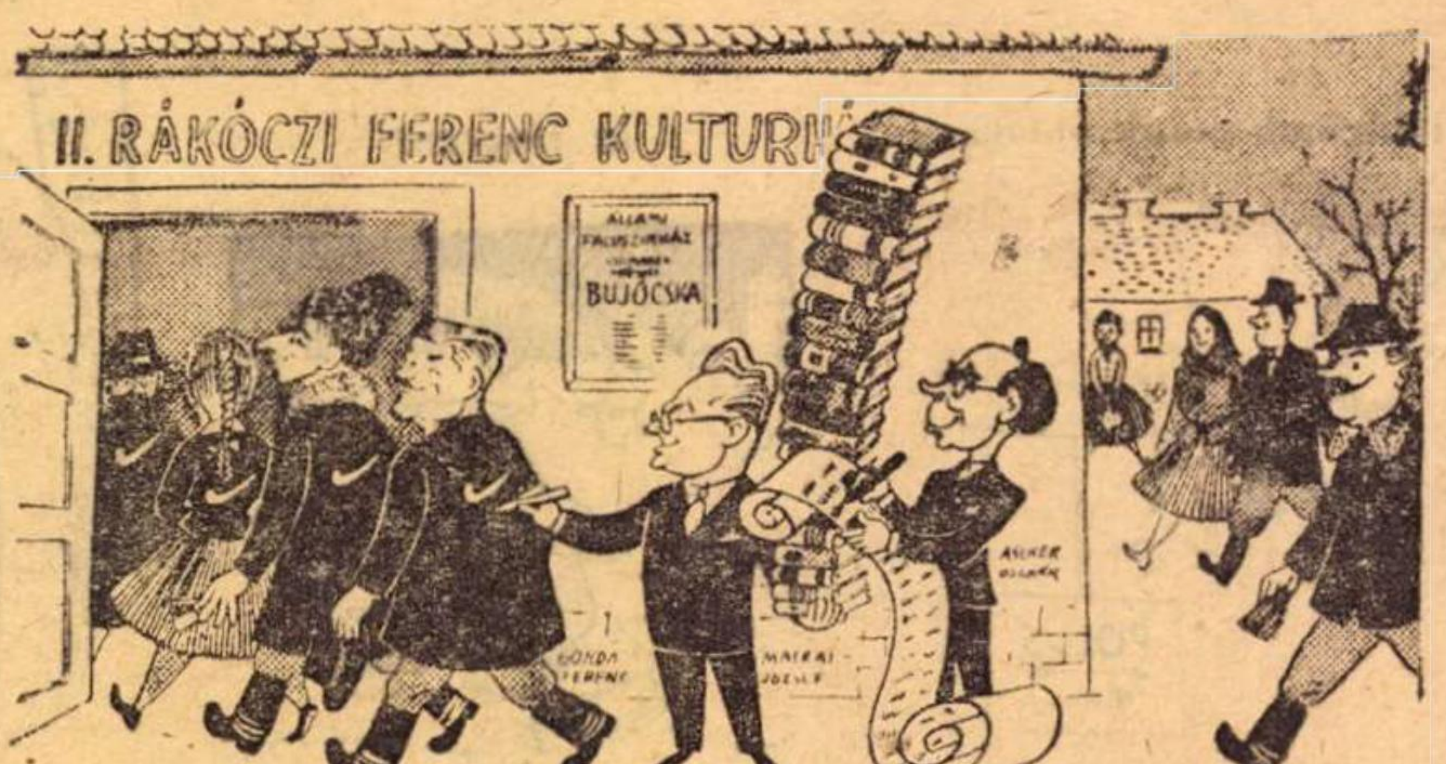

— ... de mindezek ellenére nagy sikerre számíthat.

(A moszkvai Krokodilból)

A Faluszínház ünnepén

A 7000. előadáson megjutalmazták a kétmilliomodik nézőt. Rajzolónk így képzeli az esemény lefolyását.

— 1,999.996, 97, 98, 1,999.999, Kétmillió!

Valahogy így dolgozott az V. képzőművészeti kiállítás zsűrije

— Én kérem nem értek a karikatúrához...

— Tőlem sohasem fogadtak el lapok karikatúrát...

— Csak nem fogok szöveget olvasni?...

— Karikatúrák? Ugyan! Még engem sem érdekel!

— Így öt méter távolságból sem szoborszerűség, sem festőiség nincs benne...

— Hát akkor javaslom, hogy ne szerepeljen karikatúra a képzőművészeti kiállításon.

A Szovjet Írók Szövetsége II. kongresszusára a Krokodil legújabb számában közölt epigrammákból

V. Massz—M. Cservinszkij: *Író a hivatali székben*

Hogy bajok vannak? Meglehet,
De ő ezekről nem tehet.
Ő költő, fennkölt lelkű dalnok,
Nem bürokrata hivatalnok.
Nagy eszmékért küzd lelkesen...
Kilenctől egyig, kedden s pénteken!

J. Blagov: *Vita a pozitív regényhősről*

Vitatkoznak nyakra-főre,
Hogy a mai regény hőse
Gyarló legyen vagy hibátlan,
Tévelygő vagy makulátlan.
Szerintem ez lényegtelen,
Hibátlan ... a regény legyen!

V. Ivanov: *Önkritika*

Regényt írt egy regényíró, érdekeset.
Egy bizottság éppen erről értekezett.
A bírálók zöme hibát abban látott,
Hogy pozitív hőse kissé elhibázott:
Munkájában felületes, ezzel szemben,
Túlságosan elmélyed a szerelemben,
Kedveli a pálinkát s a szőlő levét,
S tizenhétszer idézi a fészkesfenét.

Irónk feláll s így szól: — Én nem vitatkozom.
Van nagy adag önkritikám. Nem tartozom
Azok közé, kik szélmalom harcot vívnak!
... Tekintsék a főhősömet ... negatívnak!

(Gerényi Tibor fordításai)

Le a bürokráciával!

Szilveszteri lázálom

A felhőkarcolók csúcsai elvesztek az égbolt párájában, de a g.gászi főépület homlokzatán vakítón ragyogtak az óriási neon-betűk:

BÜROKRÁCIA ELLEN KÜZDŐ HARCI HIVATAL

Boldogság és büszkeség dagasztotta keblemet. Im, feledve már azok az idők, amikor csak egy-két hetilap állt szemben a bürokráciával, csúzlival hadakoztak az ezerfejű szörnyeteg ellen. De azóta felismerték a veszély nagyságát, szakitottak a kézműipari módszerekkel és megszervezték, felépitették Európa legmodernebb bürokrácia-ellenes fellegvárát. Reszkess, nyomorult bürokrácia!

Bementem a pompázatos előcsarnokba. Csillogó csillárok ontották a fényt, hirdetve a józanság, az egyszerűség világosságát a bürokrácia homályával szemben. A portás jóságosan, mosolyogva igazitotta meg kitüntetéseit, amelyeket a bürokrácia elleni harcban szerzett, és megkérdezte:

— Mit óhajt, kedves panaszos?

— Úgy volt, kérem szépen, hogy a KIK...

Nem folytathattam, mert szolgálatkészen közbevágott:

— Nyolcvanhetes épület, KIK-panaszház!

Az ablakon át megmutatta az egyik leghatalmasabb felhőkarcolót. Máris kilencvenkétemeletes volt, de még nem fejezték be. Nyolcezer harcos veszi fel ebben az épületben a küzdelmet nap mint nap a KIK mindenre képes, lelketlen bürokratáival. Kissé messze volt az épület, de gyorsvasút repitett odáig. A rövid utazás alatt is láthattam, hogy mindenféle lázas munka folyik. Hatalmas daruk zúgtak a készülő Patyolat-épület tetején, távolabb a Közértet kesztyűbe dudálni megtanitó harcosok otthona emelkedett, a láthatár szélén pedig lenyügözően bontakozott ki a villamos- és autóbusz-kalauzok és kalauznők gorombasága ellen panaszkodók ügyeit intéző harcosok vára.

A KIK-panaszház eligazitó osztályán minden formaság nélkül kérdezték meg tőlem, hogy mi a panaszom:

— Tetszik tudni, az úgy volt, hogy a fürdőszobában...

— Fürdőszoba-osztály, negyvenhetedik emelet!

A gyorsfelvonó pillanatok alatt felrepitett a negyvenhetedik emeletre.

— Kérem szépen — mondtam, amikor minden huzavona nélkül vállonragadtak — hiába fordultam a KIK-hez, nem csináltatta meg a vizcsapot...

— Vizcsap, 5678-as ajtó!

Nem, itt nincs egyetlen felesleges mozdulat, vagy szó. Az emeleti kisvasút szélsebesen kanyargott velem, amig elértem végre a megadott szobába. Mint a géppuska, úgy kattogtak az irógépek. Itt nincs eltett akta!

— Kérem szépen — kezdem — a fürdőszobában a vizcsap...

— Pillanat! Hideg vagy meleg vizcsap?

— Meleg!

— Egy emelettel feljebb, 8765-ös ajtó. Ez a hideg vizcsap-osztály.

Gyorslift, kisvasút, s már ott is voltam. Itt már nem tudtam azonnal bejutni, mert nagyon sokan álltak sorban. Hiába, tél volt, a meleg vizcsappal sokkal több embernek akadt baja, mint a hideggel. Az embert harcos ellenszenv fogta el a KIK irányában. Ezek a szivtelen bürokraták ennyi embert fosztanak meg a meleg fürdő áldásaitól. Le velük!

Néhány órai várakozás után sikerült bejutnom a Melegcsap-Osztály panaszfelvevő alosztályába. Elmondtam panaszomat, majd megkértek, hogy töltsek ki három kérdőivet, s irjak kimeritő életrajzot két példányban, főleg életemnek a meleg vizcsappal kapcsolatos eseményeire térjek ki.

— Ne vegye zaklatásnak — mondta egy csinos, szőke harcosnő — de ezek ellen a megcsontosodott, amellett körmönfont bürokraták ellen nagyon fel kell készülnünk. Ne kapaszkodhassanak bele semmibe se!

Amikor mindennel készen voltam, bejutottam a főosztályvezetőhöz. Izmos, karcsú, ruganyos fiatalember volt. Hellyel, cigarettával kinált meg. Csupa jóindulat, derű és figyelmesség sugárzott az arcáról. Mennyire más volt ez, mint amikor egyszer az egyik sötét KIK-folyosón három markos bürokrata támadott meg, és csak nagy üggyel-bajjal tudtam elmenekülni.

— Nos? — kérdezte a főosztályvezető könnyedén, szellemesen.

— Az úgy volt, tetszik tudni, hogy amikor felhivtam a KIK-et a viz...

Ebben a pillanatban égzengésszerű gongütést hallottam, s a hanghullámok olyan elemi erővel törtek be a szobába, hogy torkomon akadt a szó. A főosztályvezető felugrott.

— Vége a munkaidőnek, tessék holnap újra jönni!

Már húzta is fel a kabátját.

— De kérem szépen — nyöszörögtem — nem lehetne még ezt...

— Lehetetlenség — legyintett a főosztályvezető. — Mi is emberek vagyunk, becsületes harcosok, nekünk is szükségünk van a pihenésre, szórakozásra, kikapcsolódásra. Nem vagyunk mi afféle tintanyaló aktakulik. Hiszen éppen az ilyen felfogás ellen küzdünk! Van önnek fogalma, mit jelent kora fél kilenctől késő két óráig harcolni a bürokrácia ellen?

A végtelen udvarok pillanatok alatt megteltek a panaszosok százezreivel. A harcosok szinte egyszerre dobták ki őket a hivatalokból, minden bürokratikus formaság nélkül

Feleki László

A KÜLFÖLD HUMORA

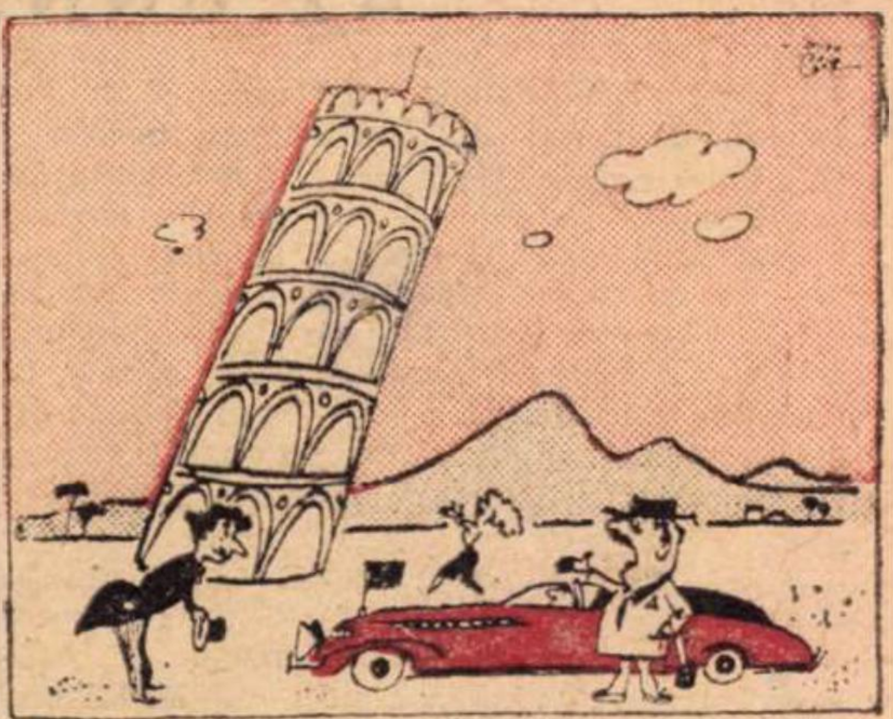
Büszke papa

— Úgye milyen édes? Nemsokára már majd ülni is tud...

(Texas Mix-Max)

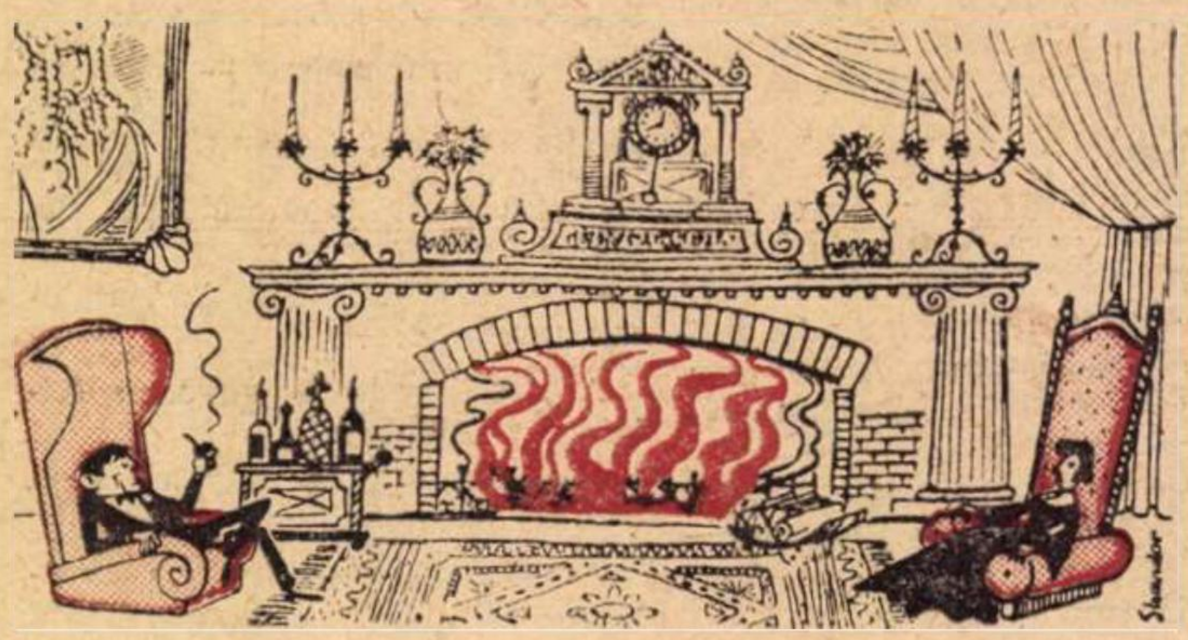
Egy amerikai a pisai ferdetoronynál

— A lányom valósággal szerelmes a tornyukba... Meg is venném neki, ha nem lenne ilyen ferde...

(Ill Vizzo Italiano),

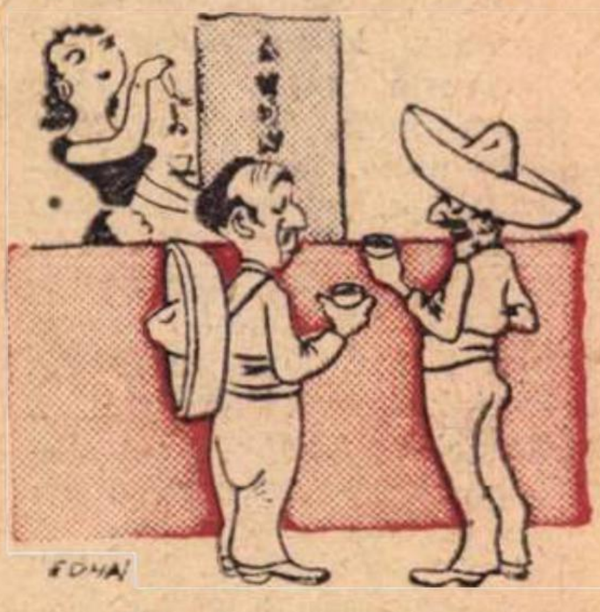
A kandallónál

— Szenvedélyesen szeretem, milady! Még sohasem éreztem magam ilyen közel magához...

(Manchester Display)

Két caballero beszélget

— Ezt a kávét kell a tengerbe önteni!

(Brasilos Hacienda)

A földgömb másik oldalán

— Ejnye, fordítva tették ki a táblát! Igy olvashatatlan!

(Daily Shark)

In flagranti

— Hah, megcsaltál nyomorult! Másnak adtad azt a pici, piros orrodat!

(Eskimo Kurir)

Csúszik a harisnya

(New-Yorker)

Ez aztán a méreg!

A háziasszony: Pont most hozzátok, amikor már bevásároltam holnapra?!

(Grönlands Lapp Lapp)

India kék ege alatt

A konzervatív maharadzsa új luxusautójának próbaútján.

(Delhi News)

(Utólag derült ki, hogy a fenti rajzok munkatársaink szilveszteri tréfái. Az összes külföldi vicceket házilag állították elő. A szerk.)

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság: **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő) **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő), **TONCZ TIBOR** (művészeti szerkesztő)
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII. Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283 — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hirlapiroda V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor tér 1. Telefon: 188—022, 180—850
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 490.000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.